

รายงานการประชุมรัฐสภา

ครั้งที่ ๑ / ๒๕๑๙. (สามีญ สมัยที่ ๓๐๖)

วันพุธที่ ๑๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

ณ ตึกชัยสภา

เริ่มประชุมเวลา ๑๑.๑๑ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมด ทั้งชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๓๑๒ คน
ประธานรัฐสภา : มีมติสมาชิกมาครบองค์ประชุมแล้ว ขอเปิดการประชุม
ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่เป็นกรณี
ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุมของรัฐสภาครั้งที่ ๑/๒๕๑๙
(สมัยที่ ๑๖๖) ซึ่งพ่วงสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาไว้ด้วย ให้สมาชิกตรวจนับ
มติ กรอการณ ๒๕๑๙ แล้วจะมีทนายโทขอแก้ไขหรือไม่
(ไม่มีสมาชิกขอแก้ไข)

ประธานรัฐสภา : เมื่อไม่มีทนายโทขอแก้ไขเป็นอย่างอื่น ขอถือว่า
ที่ประชุมได้รับรองรายงานการประชุมครั้งนี้เป็นกรณี

ระเบียบวาระที่ ๓ พญพิภพประพาสที่แจ้งกรณี

นายสุชาติ ไทวดี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุวิมล) : ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม สุชาติ ไทวดี ผู้แทนจังหวัดสุรินทร์ สังกัดพรรคสังคมนิยม
ขอประพาสท่านประธานรัฐสภาเพื่อทำใบผูกของตามข้อบังคับ ทั้งนี้เนื่องจาก
เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๑๙ กระผมได้เสนอญัตติให้ความสามัคคี ๑๕๗
ของรัฐธรรมนูญไปแล้ว แต่ท่านรองประธานสภาซึ่งทำหน้าที่แทนประธานสภาได้สั่งว่ากรณีที่
กระผมเสนอไปนั้น ไม่ผูกของให้เสนอมาใหม่เป็นการที่ความสามัคคีรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๕๗
กระผมก็ได้อธิบายมาใหม่และมีเพื่อนสมาชิกของชื่อรับรอง ๓๐ คนครบผูกของตามข้อบังคับแล้ว

จนกระทั่งวันที่ ๒๓ กรกฎาคมกระผมก็ไม่ได้อบรมเรียนท่านประธานโดยอาจารย์ให้
 นำเรื่องนี้เข้ามรรฐระเบียนวาระ เพื่อจะได้ประชุมพิจารณาด้วยกันของรฐสภา ทั้งนั้น
 ก็เนื่องจากว่าในขณะที่ประชาชนกำลัง เกิดครอน ซึ่งกระผมและเพื่อน ส.ส. ได้ตั้งกระทู
 ถามเกี่ยวกับ เรื่องความเดือดร้อนของประชาชน ค่าครองชีพสูงขึ้น การทำนาไม่ได้ผล
 เพราะฝนแล้ง และก็มีเรื่องหนังสืออะไรต่าง ๆ เรื่องโจรผู้ร้ายชุกชุมซึ่ง โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งในจังหวัดของกระผมก็มี นอกจากอำเภอเมือง และก็มีอำเภอปราสาท
 อำเภอสังขามิไร โจรผู้ร้ายชุกชุม นายตำรวจก็ไม่ได้จับกุมอะไร เหล่านี้เป็นต้น กระผม
 จึงอยากเอา เรื่องนี้มาตั้งกระทูถามก่อน แล้วก็ให้ประธานมรรฐระเบียนวาระเรื่องปฏิบัติ
 ของกระผมเข้าไปประชุมรฐสภา แต่ต่อมาในวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๑๘ ขอโทษ
 กระผมจำเป็นต้องขอขาก็คือคุณสมพล มณีเนตร ผู้แทนจังหวัดจะเจิง เทวากับพวกได้เสนอ
 ผู้ตีเรื่องนั้นมา แล้วท่านก็ได้รับมรรฐเราะเบียนวาระทันที พร้อม ๆ กันนั้นเมื่อ
 ท่านประธานได้กรุณาตอบที่กระผมแล้วก็กลับหลัง โดยผมหนังสือแจ้งไปให้กระผมทราบว่า
 ผู้ตีก็กระผมให้ข้อความยกมาคร่า ๑๕๒ นั้น จะได้จับมรรฐปฏิบัติเราะเบียนวาระใน
 โอกาสอันควรต่อไป ในการกระทำเช่นนี้ท่านประธานเลือกที่รักมักที่ชังทั้ง ๆ ที่กระผม
 ได้ยื่นผู้ตีมาก่อนตั้ง ๑ เดือนแล้วท่านก็ไม่เอาใจใส่ที่จะมรรฐเราะเบียนวาระคล้าย ๆ
 กับเห็นว่ากระผมเป็นตัวแทนมาบอกกล่าวมากแต่ก็ไม่เห็นหัวใจ เช่นนั้นหรือ

ประธานรฐสภา : เอาละครับ พอจะทราบความเข้าใจที่ คุณญาติประหว่ง
 แลวนะครับ คือการมรรฐระเบียนวาระนี้ ขอบังคับเขาก็เปิดโอกาสไม่ใช้บังคับผู้ตี
 เราะเบียนวาระคล้ายตัว ก็เขาเปิดโอกาสให้ทำตามความเหมาะสมแล้วก็เรื่องอันควรคว
 ามก็เห็นว่าผู้ตีที่มรรฐในวันนั้น มีปัญหาเฉพาะหน้าที่จะต้องพิจารณาในสภาผู้แทนราษฎร
 ซึ่งจะถึง ก็เห็นว่า เป็นโอกาสอันควร ก็เลยเอาเรื่องนี้เข้ามามรรฐ ไม่ได้อำนาจ
 ขอบังคับหรือครับ ตัวหนังสือที่ตอบคุณญาติเองก็แจ้งชัดแล้วว่า จะมรรฐในโอกาสอันควร
 เพราะฉะนั้นผู้ตีของคุณญาติเมื่อมีโอกาสนั้นก็ไ้มรรฐจนเมื่อหน้าสภามรรฐของข้แจ้ง ก็เป็น
 เกิดขาดแล้วละครับ ประธานชี้แจงแล้ว วันจัตยแล้วก็ได้ขาดแล้วครับ

นายญาติ ไหวดี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุรินทร์) : ขอประทานโทษ

ที่ท่านประธานสภาวาระ เบ็ญวาระต้องบรรจตามโอกาสอันสมควร โดยความเหมาะสมนั้น
ข้อบังคับไม่ได้บัญญัติอย่างนี้ ท่านผู้ขอบังคับข้อ ๑๔ วรรคสองใหม่ผู้เห็นว่า ในกรณีที่
ประธานสภาเห็นว่า เป็นเรื่องควนจะจัดไว้ในระเบ็ญวาระใดก็ได้ เรื่องของคุณคุมพล
ไม่ใช่เรื่องควน เรื่องของกระแฉมีคำว่า "ควนมาก" อยู่ควน ทำไมไม่พิจารณา
อย่างนี้เป็นการเผด็จการในสภา

ประธานรัฐสภา : เอาละครับ เฉวินิจฉัยแล้วละครับ ยึดกฎก็ยึดเฉ
เฉเสียเองฉฉฉฉฉฉ คุณฉฉฉฉฉฉ

นายฉฉฉฉ ฉฉฉฉ สฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ (สุฉฉฉฉ) : เพราะฉฉฉฉ
ฉฉฉฉ ท่านประธาน ท่านฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ

ประธานรัฐสภา : ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ

นายฉฉฉฉ ฉฉฉฉ สฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ (สุฉฉฉฉ) : เปล่า ฉฉฉฉ
ฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ

ประธานรัฐสภา : ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ

นายฉฉฉฉ ฉฉฉฉ สฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ (สุฉฉฉฉ) : อย่างนั้น
ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ

ประธานรัฐสภา : ระเบ็ญวาระที่ ๓ เป็นการพิจารณาผู้ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ
ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ

(สำเนา)

วันที่ ๑๒๕/๒๕๑๙ วันที่ ๒๘ ก.ค. ๒๕๑๙

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

ที่ ปชค. ๒๘/๒๕๑๙

สภาผู้แทนราษฎร

๒๗ กรกฎาคม ๒๕๑๙

เรื่อง ขอให้ตีความข้อบังคับการประชุมของสภานิติบัญญัติ ข้อ ๓๒

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

เนื่องจากได้มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนหนึ่ง ซึ่งมี นายมนตรี พงษ์พานิช เป็นหัวหน้า เสนอญัตติให้สภามีมติสอบสวนการบ่อนทำลายชาติและเพิกถอนสัญชาติของบุคคลจำนวนหนึ่ง ตามมาตรา ๑๖๑ ของรัฐธรรมนูญ และประธานฯ ได้บรรจุเข้าระเบียบวาระประชุมครั้งที่ ๓ (สามัญ สมัยที่สอง) วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ เดือนนี้ไปแล้วนั้น

เรื่องนี้ เป็นงานนอกหน้าที่ของสภา เพราะเป็นการสอบสวนบุคคลซึ่งอยู่นอกวงงานของสภา จะต้องกระทำเป็นร่างพระราชบัญญัติตามข้อ ๓๒ ประกอบกับข้อ ๕๕ ของข้อบังคับ การประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรอนุมัติใช้ในขณะนี้ เป็นการเสนอญัตติสอบสวน บุคคลในคดีอาญาเพราะจะต้องมีการถอนสัญชาติ ถ้าเห็นว่าพฤติการณ์เป็นการบ่อนทำลาย ก็จะต้องมีการดำเนินการเพื่อลงโทษ การสอบสวนของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนไม่ช่วยด้วยกฎหมาย ผลการสอบสวนนี้ไม่สามารถใช้ยื่นกับบุคคลใดหรือเป็นหลักฐานที่จะลงโทษบุคคลใด ตามข้อบังคับก่อน ๆ เช่น ข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎร ปี ๒๕๑๖ ข้อ ๒๑ ญัตติมีสองอย่างคือ ญัตติที่เป็นข้อผูกมัดเฉพาะการภายในของสภา กับญัตติ ที่เป็นข้อผูกมัดรัฐบาล

หรือการภายนอกสภา ซึ่งผู้คดีหลังนี้ต้องเสนอเป็นร่างพระราชบัญญัติตามข้อ ๒๕, ข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนปี ๒๔๕๔ ข้อ ๓๖ ผู้คดีใจที่เป็นข้อผูกมัดคณะรัฐมนตรีหรือบุคคลภายนอก ให้เสนอเป็นร่างพระราชบัญญัติโดยมีสมาชิกรับรองไม่น้อยกว่า ๘ คน ข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎรปี ๒๔๕๔ ข้อ ๓๔ ผู้คดีใจที่เป็นข้อผูกมัดคณะรัฐมนตรี หรือบุคคลภายนอกให้เสนอเป็นร่างพระราชบัญญัติโดยมีสมาชิกรับรองไม่น้อยกว่า ๒๐ คน เฝິงจะมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการเขียนในข้อบังคับของสภาร่างรัฐธรรมนูญปี ๒๕๐๔ จนกระทั่งปัจจุบัน คือ ในข้อ ๓๐ ผู้คดีที่จะก่อให้เกิดผลใช้บังคับเป็นกฎหมาย ต้องเสนอเป็นร่างพระราชบัญญัติ ถ้าสมาชิกเป็นผู้เสนอต้องมีสมาชิกรับรองไม่น้อยกว่า ๑๕ คน ด้วยเหตุดังกล่าว เป็นหลักที่จะวินิจฉัยว่าผู้คดีที่มีผลใช้บังคับเป็นกฎหมาย คือ เป็นการบังคับบุคคลภายนอกของงานของสภา จึงเห็นว่า การเสนอผู้คดีเช่นนี้ไม่ถูกต้องซ้ำคือข้อ ๓๒ และจะอภิปรายไม่ได้ เพราะเป็นการใส่ร้ายบุคคลตามข้อ ๔๔ วรรคสองเพราะยังไม่ทราบว่าเป็นจริงหรือเท็จ แล้วจะมากล่าวให้บุคคลอื่นเสียหาย เป็นการไม่ชอบด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าขอเสนอผู้คดีให้ตีความข้อบังคับข้อ ๓๒ และขอเสนอผู้คดีให้รอกการพิจารณาผู้คดีขอให้สภามีมติสอบสวน การบ่อนทำลายชาติและเหิกถอนสัญชาติดังกล่าวไว้ก่อน จนกว่าจะได้มีการตีความรัฐธรรมนูญและข้อบังคับแล้ว ขอท่านได้โปรดบรรจุผู้คดีของข้าพเจ้า

ฉบับนี้เพิ่มเติมเข้าในระเบียบวาระประชุมในครั้งที่ ๓ นี้ด้วย

จัก เป็นพระคุณอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
 (ลงชื่อ) ชุมพล มณีเนตร
 (นายชุมพล มณีเนตร)
 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดละโว้ เชียงเพรา
 กรรมการธิการการปกครอง

(ลงชื่อ)	แสวง	ธวัชเวชชุม	สันดี	เทพมณี	ผู้เสนอ
(ลงชื่อ)	บุหา	อุทุมศักดิ์	เรือศรี	สุพจน์	ตั้งตระกูล
	ดำรงคพันธ์	อสุณี	ณ	อยุธยา	ยศ อินทรโกมาลย์สุต
	นิสิต	เวทย์ศิริยานันท์	โกศล	แวงวรรณ	
	โกศล	มารมย์	สมศักดิ์	เชยคำแหง	
	วิศาล	ภัทรประสิทธิ์	ทองคำ	บาศาล	
	ภิมุช	อังกินันท์	มานิตย์	พรหมมานนท์	
	พจน์	เกิดผล	สุระ	ชัยวิรัตน์	
	พันเอก	อุคม	ทวีวัฒน์	สมคิด	ศรีสังคม
	เกษม	บุตรขุนทอง	ณรงค์	นุมนทอง	
	เขว่งศักดิ์	เศรษฐมัตย์	กวี	ไสยิต	
	ชิน	ทองศิริ	ใหญ่	ศวิตชาติ	ผู้รับรอง

เมื่อให้บุคคลพูด เสนอก่อน แล้วผมจะตกลง เกี่ยวกับประเด็นในการอภิปราย

เชิญคุณชุมพลครับ

นายชุมพล มณีเนตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉะเชิงเทรา)

ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม ชุมพล มณีเนตร ส.ส. ฉะเชิงเทรา เจ้าของ
มติ เพื่อให้รัฐสภาตีความตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๖๑ เนื่องจากมีกรณีเกี่ยวของมาถึง
 รัฐสภาอื่นจะเป็นความเสียหายต่อส่วนรวม แต่กระผมขอความเรียนท่านประธานว่า
 เนื่องจากกระผมเองได้ขอให้เกียรติในการอภิปรายครั้งแรกนี้แก่คุณสันต์ เพ็ญดี ซึ่งเป็น
 อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย พรรคประชาธิปัตย์ แม้จะเป็นไม่กี่วันก็ตาม
 เพราะฉะนั้นกระผมขอเปิดโอกาสให้คุณสันต์ เพ็ญดี เป็นผู้อภิปรายในเรื่องนี้ก่อนที่กระผม
 จะพูดในวาระต่อไปครับ

ประธานรัฐสภา : **เชิญคุณสันต์ครับ**

นายสันต์ เพ็ญดี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ลำพูน) เรียนท่านประธาน
 ที่เคารพ และเพื่อนสมาชิกผู้เกียรติ กระผม สันต์ เพ็ญดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดลำพูน
 สังกัดพรรคประชาธิปัตย์ กระผมร่วมกับคุณแสง ชวีชัชชุน และคุณชุมพล มณีเนตร
 เป็นผู้เสนอ **มติ** ที่ขอให้ตีความกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๑

เหตุนี้เนื่องจากว่า ได้มีสมาชิกสภาผู้แทนกลุ่มหนึ่ง ได้เสนอ **มติ** ให้สภามติเกี่ยวกับ
 การสอบสวนหมอนทำสายซาคีและการเพิกถอนสัญชาติของนายชวน รัตนรักษ์ กับพวก ซึ่ง
 ท่านประธานได้มีคำสั่งให้บรรจุเข้าระเบียบวาระในวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๑๘ ครั้งที่
 ๓/๒๕๑๘ (สามมีดุมมีทั้งสอง) ในระเบียบวาระที่ ๓ แล้วนั้น โดยอ้างว่า ได้เสนอ
 มาตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๑๗ ในมาตรา ๑๖๑ ก่อนที่สภาจะได้พิจารณา **มติ**
 ของผู้เสนอนี้ กระผมเห็นสมควรว่าควรจะได้มีการพิจารณาตีความกฎหมายรัฐธรรมนูญ
 มาตรา ๑๖๑ เสียก่อนว่า สภามีอำนาจหน้าที่ชอบเขตการดำเนินงานนี้เพียงไรหรือไม่ ก่อนที่จะ
 มีมติให้ดำเนินการสอบสวนอย่างไร กระผมขอจะชี้แจงว่า มาตรา ๑๖๑ นั้น เพื่อให้
 เพื่อนสมาชิกได้เห็นว่ามีข้อความ คือว่าให้วุฒิสมาชิกและสภาผู้แทนราษฎร มีอำนาจเลือก
 สมาชิกสภาแต่ละสภาทั้ง เป็นคณะกรรมาธิการสามัญและมีอำนาจในการจะเลือก บุคคลผู้เป็น

สมาชิกหรือมิได้เป็นสมาชิกคง เป็นคณะกรรมการวิสามัญ เพื่อกระทำกิจการหรือพิจารณา
 สอบสวน หรือศึกษาเรื่องใด ๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภา แล้วรายงานต่อสภา
 คณะกรรมการดังกล่าวนี้มีอำนาจเรียกเอกสารจากบุคคลใด ๆ หรือเรียกบุคคลใด ๆ
 มาแสดงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในกิจการอันกระทำ หรือในเรื่องที่พิจารณา
 สอบสวนหรือศึกษาอันเป็นไปตามกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตราที่มีข้อความให้เห็นชัดว่า อำนาจ
 หน้าที่ของสภาตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้มีประการใด กระผมก็อยากจะแยกแยะว่าอำนาจ
 หน้าที่ของสภาตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนั้น โดยเฉพาะอำนาจ

๑. ในกิจการพระราชบัญญัติ หรือเรียกให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือการทำพิจารณา
 ออกกฎหมาย อันมีอาศัยตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๘๓ และมาตรา ๑๘๔

๒. การควบคุมบริหารราชการแผ่นดิน ก็ได้แก่การตั้งกระทู้ถามรัฐบาล
 เกี่ยวแก่การบริหารราชการแผ่นดิน ตามมาตรา ๑๕๓ การเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ
 มาตรา ๑๕๔ มาตรา ๑๕๕ การขอความไว้วางใจ การแถลงนโยบาย มาตรา
 ๑๕๖ เป็นต้น

๓. สภามีอำนาจในการตราข้อบังคับเกี่ยวกับจรรยาบรรณ และข้อบังคับ
 การประชุม ตามมาตรา ๑๖๔

๔. ให้ข้อคิดเห็นแก่คณะรัฐมนตรี อันนี้เกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน
 ตามมาตรา ๑๕๘

๕. มีอำนาจหน้าที่อื่นที่จะต้องประชุมร่วมกับรัฐสภา ตามมาตรา ๑๖๔
 นี้จะเห็นได้ว่ากรณีที่บัญญัติข้อให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับการบ่อนทำลายชาติหรือ เทิดทอนสัญชาติ
 นี้ กระผมคิดว่า เป็นอำนาจนอกเหนือหน้าที่สภาจะพิจารณา โดยข้อเท็จจริงเราต้องยอมรับ
 ว่าหากมีความผิดเกิดขึ้นตามปกติ ข้อ ๑ จะต้องมีการพิจารณาเรื่องทุกข้อกล่าวโทษผู้กระทำ
 ความผิด ข้อที่ ๒ จะต้องมีการรวบรวมพยานหลักฐานการทำความผิดของบุคคลดังกล่าวข้อที่
 ๓ จะต้องมีการสืบสวนสอบสวนบุคคลดังกล่าวว่าใครกระทำความผิดจริงหรือไม่ ข้อที่ ๔ เมื่อ
 สอบสวนสืบสวนแล้ว พนักงานอัยการก็จะดำเนินการฟ้องร้องคดี ข้อที่ ๕ ศาลสถิตยุติธรรม
 จะเป็นผู้นัดพิจารณาจะมีความผิดหรือไม่อย่างไร อันนี้ก็จะเห็นได้ว่ากรณีที่จะมาอาศัยสภา

เป็นผู้วินิจฉัยว่าบุคคลนั้นจะผิดหรือถูกอย่างไรนั้น กระผมเห็นว่า เป็นการก้าวก้าวอำนาจ
 หน้าที่ของฝ่ายบริหารบุคคลใดกระทำความผิดทางอาญา กฎหมายอาญาก็มีที่จะดำเนินการ
 อยู่แล้ว บุคคลใดกระทำความผิดทางแพ่ง กฎหมายแพ่งก็มีที่จะดำเนินการอยู่แล้ว ฉะนั้น
 กระผมเห็นว่า การที่สภาจะมาพิจารณาผู้พิทักษ์ การสอบสวนการ เพิกถอนสัญชาติ หรือการ
 บอนทำลายประเทศชาตินั้น เรามีกระทรวงมหาดไทยซึ่ง เป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้ดำเนินการ
 อยู่แล้ว กระผมจึงคิดว่า ถ้าหากว่าเราจะพิจารณาให้สภามาวินิจฉัยในเรื่องนี้ บุคคลที่
 ถูกกล่าวโทษจะเป็นเท็จหรือเป็นจริง เราจะไม่อาจจะทราบได้ ฉะนั้นกระผมอยากจะยืนยัน
 อีกครั้งหนึ่งในข้อที่ว่า เรื่องใด ๆ ที่อยู่ใ้อำนาจหน้าที่ของสภานั้น โดยเฉพาะฝ่ายเรา
 เป็นฝ่ายนิติบัญญัติก็ยอมดำเนินการออกกฎหมาย ถ้าหากว่าเราไปก้าวก้าวอำนาจฝ่ายบริหาร
 หรืออำนาจตุลาการ ก็จะเป็นการเรียกว่าอำนาจนิติบัญญัติไปก้าวก้าวเกินไป กระผมคิดว่า
 ถ้าหากว่าไม่ผิดก็การเช่นนี้เกี่ยวกับบุคคลอื่นขึ้นมาอีก ก็จะมีเมื่อสภา เพื่อจะวินิจฉัยประเด็นนี้
 ต่อไป กระผมจึงเห็นว่าถ้าหากว่าสภานี้จะได้อัตราความตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๑
 เสียก่อนว่าสภานี้จะมีอำนาจหรือไม่อย่างไร ก่อนที่จะวินิจฉัยเกี่ยวกับการมีอำนาจหรือไม่
 อำนาจนั้น กระผมก็อยากจะเรียนว่าตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๑ ก็บ่งไว้ว่า
 ในคดีอาญาใด ๆ นั้นให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และใน
 มาตรา ๑๖๒ วรรคสองก็กล่าวไว้ว่าก่อนที่ศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว บุคคลใดใดกระทำความ
 ความผิดจะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนผู้กระทำความผิดมิได้ ท่านประธานคัมภีร์กระผมจึงเห็นว่า
 ผู้พิทักษ์ให้ความตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๑ นี้ ซึ่งผู้พิทักษ์ของบรรดาเพื่อนสมาชิก
 ซึ่งได้เสนอมาขึ้นเป็นผู้พิทักษ์ไม่ถูกต้อง เป็นการก้าวก้าวอำนาจของฝ่ายบริหารและฝ่ายตุลาการ
 กระผมก็ขอให้เพื่อนสมาชิกได้โปรดพิจารณาด้วยความรอบคอบวิเคราะห์ให้ดี อาจจะมีการ
 ยืนยันสภาไปในทางที่มีถูกต้อง เพราะกระผมเองก่อนจะเข้านั้นก็มีหนังสือใจที่ว่า กระผม
 เองมีส่วนได้เสีย กระผมขอเรียนว่าเมื่อปี ๒๔๑๘ นั้นมีเพื่อนสมาชิกได้เคยเสนอผู้พิทักษ์
 เจ้าสภา

ประธานรัฐสภา : ไม่เอาะครับ คุณสัสดีครับ อันนั้นไม่เอาครับ
 นายสัสดี เทพณี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส่วขุน) : ท่านประจักษ์ครับ

อย่างนั้นกระผมก็ขอให้เพื่อนสมาชิกทุกคนได้โปรดวิเคราะห์ วินิจฉัยด้วยเหตุด้วยผลประกอบการพิจารณาด้วยความเป็นธรรม กระผมก็ขอขอบคุณครับ

ประธานรัฐสภา : ก่อนที่จะอภิปรายต่อไปนะครับ ผมอยากจะทำความเข้าใจ
อย่างนี้ว่า เนื่องจากผู้พิพากษาตีความรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๐ ที่มีต้นเรื่องมาจากผู้
ของสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเจ้าของผู้ตีก็อ้างแล้ว เพราะฉะนั้นประเด็นการพิจารณา
ในวันนั้น ถ้าเราเจตีความมาตรา ๑๖๐ กัน โดยไม่เอาประเด็นในเรื่องผู้ตีของสภา
ผู้แทนมาพิจารณาอีกเท่าที่บอกว่าจะเป็นการอธิบายกฎหมายกันทั้งหมด เขียนกฎหมายกันทั้งหมด
ก็อาจจะไม่ประเด็นว่าเฉพาะกรณีตีสมาชิกสภาผู้แทนท่านหนึ่ง เสนอผู้พิพากษา มาตรา ๑๖๐
ทำไต่หรือไม่ ถ้าอย่างนั้นก็จะง่ายเขาในการพิจารณา เชิญคุณมนตรีครับ เกี่ยวกับ
อาจารย์กมล ประทวงครับ

นายกมล สมวิเชียร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) :
ท่านประธานที่เคารพ กระผมต้องขอประท้วงท่านประธานด้วยความเข้าใจอย่างถึงกับท่าน
ประธานอยากให้เห็นเรื่องจริงด้วยความรวดเร็ว แต่ว่ากระผมมีความรู้สึกที่ว่าถ้าเมื่อ
เราไม่ประเด็นอย่างนั้นแล้วนี้ จะทำให้การพิจารณาปัญหาที่เราเผชิญหน้าอยู่ในขณะนี้
สับสนมากครับท่านประธาน ทั้งนี้เนื่องจากว่า

ประการที่ ๑ ผู้ตีที่เสนอมานี้ เสนอมาเพื่อขอให้ตีความรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๑๖๐ เท่านั้นครับท่านประธานที่เคารพ

ประการที่ ๒ เรื่องนี้กับเรื่องซึ่งท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องเสนอขึ้นมา เกี่ยวกับ
บุคคลบางคนว่ามีพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมบางอย่างนั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่งกับเรื่องนี้ วันนี้
เราอาจจะตกลงกันว่าขอขยายอำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎร หรือว่ารัฐสภาขณะนี้เรา
ประชุมร่วมกันทั้ง ๒ สภา ของฝ่ายนิติบัญญัติของเรา ก็จะกว้างขวางแค่ไหน ในระบบ
การเมืองแบบใหม่ ในโครงสร้างของสังคม และในบรรยากาศทางเศรษฐกิจและ
การเมืองปัจจุบันนั้น เป็นเรื่องหนึ่ง เราอาจจะตกลงว่าขอขยายของรัฐสภาในปัจจุบัน
อำนาจหน้าที่ควรจะกว้างกว่า เพราะว่าในขณะเดียวกันนี้ก็ไม่ได้นับความว่าสิ่งที่เสนอ
ขึ้นมาซึ่งอาจจะอภิปรายกันในวันศุกร์นี้จะอยู่ในขอบข่ายที่เราอยากจะพิจารณา อาจจะ

เป็นคนละเรื่องก็ได้ แต่ว่าในขณะที่เดียวกันนั้นอำนาจหน้าที่ของสภาก็ยังกว้างขวางอยู่ แต่
ไม่กว้างถึงอย่างนั้นละครับ จุดนี้ที่ ๒ นั้น กระผมอยากจะขอความกรุณาหาประธาน
ขอให้เอาใจพูดกันวันศุกร์ดีกว่า ส่วนเรื่องขอขยายอำนาจหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัตินั้น เป็น
เรื่องที่เป็นหัวใจอย่างยิ่ง เลขาธิการทำงานของเราทุกคน ณ ที่นี้ว่า เราในฐานะ
มีบทบาทในระบอบนานเมืองใหม่อย่างไรก็ตาม จะเป็นเพียงผู้รับข้อเสนอ หรือ
รับร่างพระราชบัญญัติจากสภามาพิจารณาเท่านั้นละหรือ หรือว่าเราอาจจะเป็นผู้
ที่สามารถเสนอแนะหรือทางแก้ไขปัญหาของชาติให้กว้างขวาง ช่วยฝ่ายบริหารได้บาง
ตามสมควร

ประธานรัฐสภา : ครับ คุณกมลครับ ผมพอจะเข้าใจแล้วนะครับ
คืออย่างนี้ ผมขอทำความเข้าใจอีกจุดหนึ่ง เพื่อให้ชัดเจนไปอีก ที่คุณกมลวิตกกังวลว่ามีจะแคบ
เฉพาะเรื่องผู้พิทักษ์ของสภาผู้แทน ไม่สัมพันธ์กับความชำนาญ คือที่ผมทำความเข้าใจก็คือว่า
ตีความผิดตีความถูกแล้วจะมาตรา ๑๖๑ ก้ออธิบายกันไปพร้อมกันนั้น ประเด็นหนึ่ง
สมควรจะยกขึ้นมาพูดด้วยก็คือผู้พิทักษ์ของสภาผู้แทนว่าตีความเกี่ยวกับผู้พิทักษ์
นั้นทำไต่หรือ ไม่ไต่ด้วยไม่เช่นนั้นแล้วก็จะไม่สมประโยชน์ในการที่เรียกประชุมวันนี้ เพราะ
ว่าเราของผู้พิทักษ์เองคือคุณกมล มณีเนตร ก็เสนอผู้พิทักษ์ให้ความโดยเท่าถึงว่าผู้พิ
ทักษ์ของสภาผู้แทนนั้นทำไม่ได้ไม่เข้ารัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๑ เพราะฉะนั้นการตีความ
ใครจะอธิบายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๑ กว้างขวางอย่างไรก็เป็นประโยชน์ต่อสภา
แต่พร้อมกันนั้นในเรื่องผู้พิทักษ์ของสภาผู้แทนก็เป็นประเด็นอันหนึ่งที่ทำให้สภาวินิจฉัยด้วย ผมฝาก
อย่างนี้

นายกมล สมิวัชร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) :
ที่กระผมประท้วง หามประธานก็เพราะเรื่องนี้เหมือนกัน กระผมเกรงว่าจะทำอย่างนั้น

ประธานรัฐสภา : ตรงกันแล้วนะครับ

นายกมล สมิวัชร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) :
ไม่ตรงครับ ผมยังยืนยันนะครับว่าหามประธานอย่าทำอย่างนั้นเลยครับ เพราะว่าจะทำให้
เราเห็นแต่คนไม่เป็นคน ๆ ปรากฏไม่เห็น

ประการที่ ๑ คือความมั่นคงของชีวิตนี้ วันนี้เรามีชีวิตที่จะให้ถึงความรัฐธรรมนุญ
 มาตรา ๑๖๑ เท่านั้น เราไม่ได้พูดถึงคนชวหรือใคร ๆ ทั้งสิ้น เราไม่ได้พูดถึง
 เรื่องนั้นเลย ขอให้เรากลงกัน เรื่องนี้เสียดอกว่าชอบชายอำนาจหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ
 ของเราในจะกว้างขวางสักแค่ไหน เมื่อเรากลงกันแล้วนี้เราถึงจะพูดถึงในเรื่องนี้ว่า
 เรื่องนี้ว่าควรจะอยู่ในขอบข่ายของเราหรือไม่ ถ้าเมื่อเรากลปรายกันไปแล้วนี้
 คนบางคนอาจจะมีคำถามว่าขุนะครกับจับประเคน ไม่ค่อยถูก

ประการที่ ๒ อาจจะเป็นห่วง เรื่องนี้มากเกินไป ขอมลคักานาจของสภา
 คือไม่อยากจะไปแตะเรื่องนั้น เพราะจะเน้นกับอากว่าสภายามอำนาจเลย เพราะฉะนั้น
 ทำให้สภาในอนาคคของเรานั้นเลยไม่มีอำนาจทำในเรื่องซึ่งจะเป็นการสร้างสรรค์ กระณม
 เห็นด้วยบางกรณีนี่ว่าเรื่องทีเสนอขึ้นมานั้น ไม่ค่อยจะอยู่ในขอบข่ายของสภา เพราะว่า
 ขอบข่ายของสภานั้นเราควรจะพูดกันเสียดอกว่ามันแค่นี้ เพราะฉะนั้นเมื่อทานประธาน
 ยังเป็นยืนอยากจะให้เรากลปรายกันในวันนั้น กระณมเกรงว่าจะก่อให้เกิดความเสียหายครับ
 ทานประธาน กระณมอยากจะให้ทานประธาน ลองถามคนอื่นดูบ้าง ถ้าเมื่อไม่ใช้กระณม
 ขอบคุดครับ

นายมนตรี พงษ์พานิช สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พระนครศรีอยุธยา)
 ทานประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระณม นายมนตรี พงษ์พานิช
 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ตามรัฐธรรมนุญ มาตรา ๑๖๑
 ที่ทานสมาชิกผู้มีเกียรติได้เสนอเข้ามาให้รัฐสภาตีความในวันนั้น สภาเหตุให้ดูตามที่
 ทานสมาชิกได้กลปรายไปแล้วว่า มันเนื่องมาจากสภาเหตุที่กระณมและคณะอีก ๕๐ คน
 ได้เสนอผู้ตีเข้ามาสู่สภาผู้แทนราษฎร ใจความผู้ตีของกระณมเพื่อให้สภานี้ได้มีมติ
 ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อตรวจตราการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาล แล้วผู้ตี
 ของกระณมที่ถูกบรรจุเขาระเบียบวาระ แต่ยังไม่ได้มีการกลปรายกันขึ้น จึงทำให้
 เพื่อนสมาชิกเกรงว่าสภานี้จะต้องกลายเป็นเครื่องมือ หรือใช้อำนาจเผด็จการในการ
 สอบสวนบุคคลนอก ซึ่งความเป็นจริงนั้นก่อนที่กระณมจะกลปรายในความหมาย ของมาตรา
 ๑๖๑ ซึ่งกระณมได้ศึกษามาอย่างละเอียด จึงได้ปรึกษาหารือแล้วกับนักนิติค

สภาผู้แทนราษฎร กระผมใครจะขอทราบเวียนผ่านประธาน และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
 ในที่นี้ ขอทราบเวียนความเป็นมาสั้น ๆ ในการที่เราต้องมาตั้งพิจารณาในมาตรา
 ๑๒๐ คือประจวบรวมทั้งระหว่างวุฒิสมาชิกและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เรื่องเดิมคืออยู่
 ผู้แทนราษฎรในสมัยที่แล้ว ไก่ยนต์คือสภาผู้แทนราษฎร แต่ผู้ตั้งนั้นยังไม่ใครบรรจุ
 เขาระเบียบวาระการประชุม ก็มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีกกลุ่มหนึ่ง ได้ทำหนังสือ
 ร้องเรียนไปยังกระทรวงมหาดไทย ในขณะนั้นกระทรวงมหาดไทยได้รับหนังสือร้องเรียน
 กล่าวโทษของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไปยังผู้ถูกกล่าวหา จึงทำให้กระทรวงมหาดไทย
 สั่งกรมการขึ้นคุกหนึ่ง และกรมการชุกนั้นก็เป็นการของฝ่ายบริหาร ได้เข้าไป
 ทำการสืบสวนสอบสวนบุคคลที่ถูกกล่าวหา นั้น จะกระทั่งได้หลักฐาน ซึ่งกรมการที่ได้
 หลักฐานนั้นสรุปสำนวนคดีส่ง ไปยังกระทรวงมหาดไทย แต่ในขณะนั้นกระผมก็ไม่ทราบ
 เหมือนกันว่า กระทรวงมหาดไทยดำเนินการไปอย่างไรหรือไม่ ทำไม่เรื่องนั้นจึงได้
 เงียบหายไป ต่อมาเมื่อมีการประชุมสภาผู้แทนราษฎร (สมัยสามัญ) ครั้งที่ ๑๑
 ก็มีสมาชิกท่านหนึ่ง กระผมต้องขอประทานโทษที่คงจะเอามา คือคุณสุพหล มณีเนตร
 ได้ตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เกี่ยวกับเงินกู้ของธนาคาร มีใจความว่า
 ใจที่ธนาคารกรุงศรีอยุธยา ใจที่ธนาคารกรุงเทพ ๆ ว่าเงินเป็นพัน ๆ ล้านบาท
 ธนาคารเหล่านั้นได้ดำเนินการตามกฎหมายหรือไม่ หลบเลี่ยงภาษีหรืออย่างไร ขอให้
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังตอบให้สภานี้ทราบ จนกระทั่ง **พระปรีชาญาณ**
 ผู้แทนราษฎรของกล่าวหาไม่ให้อภัยชื่อบุคคลภายนอก กระผมเองได้ขออนุญาต
 เหล่านี้จึงมาศึกษาวิธีรัฐธรรมนูญและข้อบังคับของสภาผู้แทนราษฎรว่า จะมีเหตุอันใดบ้าง
 ที่เราซึ่งเป็นประชาชนคนไทยทั้งชาติจะสามารถเข้าไปสู่กิจการฝ่ายบริหาร สามารถ
 เข้าไปว่าฝ่ายบริหารดำเนินการไปถูกต้องอย่างไรหรือไม่ กระผมได้ถามรัฐธรรมนูญ
 อย่างละเอียด จึงปรึกษาหารือกับเพื่อนสมาชิกและก็ได้ทำมติให้เสนอ ต่อสภา
 ผู้แทนราษฎร ทั้งที่เป็นสาเหตุให้พยานสมาชิกสภาทั้งหลายต้องได้มาตั้งประชุม ที่ความ
 มาตรา ๑๒๐ อยู่ในที่นี้ มาตรา ๑๒๑ ที่ได้กล่าวอำนาจหน้าที่ ของกรมการ
 ของเรา คือสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจตั้งคณะกรรมาธิการเพื่อพิจารณา กระทำกิจการ

สอบสวนหรือศึกษาเรื่องใด ๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภา อำนาจหน้าที่ของสภา
ถ้าท่านสมาชิกจะไต่ถามเปิดไต่ถามมา ๑๕๖ ก็จะต้องบอกไว้อย่างชัดแจ้งว่าอำนาจหน้าที่
ของสภาคือการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน ที่มีการควบคุมบริหารราชการแผ่นดิน
นั้นเป็นไปตามบัญญัติของรัฐธรรมนูญนั้น มันมีทั้งหมดอยู่ ๓ ประการใหญ่ ๆ

ประการแรก ก็คือการออกกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติ พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติต่าง ๆ ซึ่งอันนี้สมาชิกทุกท่านก็คงจะทราบดี

ประการที่ ๒ ก็คือการตรวจตราการบริหารราชการแผ่นดิน ว่าคณะรัฐบาล
ดำเนินการไปชอบหรือไม่อย่างไรในการบริหารราชการแผ่นดิน และก็เพื่อประโยชน์
สุจริตของประชาชนชาวไทยทั้งชาติที่เราสมาชิกได้ถูกกับเลือกตั้งขึ้นมา และไปปกครอง
ในแบบประชาธิปไตย ก็คือประชาชนซึ่งปกครองโดยประชาชนนั่นเอง

ประการที่ ๓ ในมาตรา ๑๕๗ อำนาจหน้าที่ของสภา ก็คือสมาชิกสภา
ผู้แทนราษฎรทุกคนก็สามารถตั้งกระทู้ถามหรือศึกษาพิจารณาใด ๆ ก็ได้ ก็คือการ
ควบคุมนโยบายของรัฐบาลแห่งหนึ่งเหมือนกัน แต่อยู่ในข้อ ๓ ใหญ่ ต่อมาในมาตรา ๑๕๘
ซึ่งสมาชิกทุกคนก็สามารถที่จะเข้าชื่อกันเปิดอภิปรายตามรัฐบาล ในการดำเนินนโยบาย
ของรัฐบาล นั่นคือการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินของสภาผู้แทนราษฎรอีก สักหนึ่งและ
อันสำคัญที่สุดก็คือการเข้าชื่อกันขออภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลตามมาตรา ๑๕๙ ของ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ท่านสมาชิก ท่านประธานในคราวนี้ ไปอภิปราย
ของท่านพิจารณาว่า การตรวจตรา การบริหารราชการแผ่นดิน ของสภาผู้แทนราษฎรนั้น
จะทำได้อย่างไร ถ้าเราไม่เขียนมาตรา ๑๖๐ นี้เข้าไว้ว่าให้อยู่ในขอบเขตอำนาจของสภา
โดยการตั้งคณะกรรมาธิการขึ้นมาเพื่อศึกษา สอบสวน หรือเรียกบุคคลใด ๆ ในฝ่าย
บริหารมาแสดงข้อเท็จจริง ถ้าเราไม่ศึกษาเสียก่อนแล้ว เราจะรู้ได้อย่างไรว่ารัฐบาลนี้
ทำงานไปถูกต้องหรือไม่ การศึกษาและสอบสวนของคณะกรรมาธิการที่สภาผู้แทนราษฎร มี
อำนาจตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๖๐ ที่บัญญัติไว้ว่า ถ้าในหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรซึ่ง
เป็นของปวงชนชาวไทยทั้งชาติ ฉะนั้น มาตรา ๑๖๐ ที่ได้เขียนระบุไว้อย่างชัดแจ้งเหล่านี้
จึงมีความเกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของสภาโดยตรง การที่กระดมเสนาญิติเข้ามาไม่ได้

มีความมุ่งหมายที่จะ ไปสอบส่วนนายชวนกับพวกแก่ประการใด กระผมขอประทานโทษที่ต้อง
 เอบชื่อมงคลภายนอก การที่กระผมเสนอผู้ใดเข้ามาก็คงเพียงเพื่อ ให้ คณะกรรมการ
 นี้เข้าไปศึกษาการบริหารราชการแผ่นดินของกระทรวงมหาดไทย ที่ได้ดำเนินการมา
 มั่นใจหมายไปอย่างไรเกี่ยวกับคดีนี้ เพราะคดีนี้เป็นคดีที่ใหญ่โตมาก มีอิทธิพลทางการ เมือง
 มีอิทธิพลในทางข้าราชการมากมายเหลือเกิน กระผมเข้าใจว่าท่านทั้งหลายก็คงจะทราบดี
 เมื่อคดีนี้เงินหมยไป เราผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาจะไม่เหลียวแลบ้างหรืออย่างไรว่า เรา
 ก็เป็นประชาชนชาวไทยทั้งประเทศ ถูกเลือกตั้ง เข้ามารับบริหารราชการแผ่นดิน เขา
 ก็ควรจะมีส่วนร่วมเห็นในข้อเท็จจริง เหล่านี้ การที่กระผมเป็นผู้ขึ้นมาเพียง เพื่อให้สภามีมติ
 ตั้งคณะกรรมการเท่านั้น เมื่อคณะกรรมการได้ไปศึกษาข้อเท็จจริง จากการบริหาร
 ราชการแผ่นดินคือ เอกสารต่าง ๆ ที่ได้สอบสวนมานั้นมีประการใดหรือไม่ ก็จะได้
 มารายงานให้สภา ในทำนองเดียวกับถ้าคณะกรรมการไปศึกษาสอบสวนเกี่ยวกับ
 เรื่องของผู้ที่ถูกกล่าวหาแล้ว เอกสารเหล่านั้นหรือการบริหารราชการแผ่นดิน ของกระทรวง
 มหาดไทยนั้นถูกต้องสมบูรณ์ สุจริต เราก็มารายงานให้สภาทราบ สภาก็จะพิจารณา
 ก็จะไปปกป้องคนที่สุจริตไม่คงให้ถูกกล่าวหาว่า **ทุจริต** ตั้งที่เป็นสาวกก็ โจม
 ทางวิทูกระจ่ายเสียงและหนังสือพิมพ์อยู่เสมอ ฉะนั้นการที่กระผมและเพื่อนสมาชิกของ
 ข้ามาอภิปรายเกี่ยวกับมาตรา ๑๖๑ ในวันที่สี่ เหตุสำคัญที่สุดก็เนื่องมาจากว่า ผู้แทนราษฎร
 ทุกคนมีหน้าที่ไปศึกษากิจการงานของฝ่ายบริหาร แต่ผู้แทนราษฎร เพียงคนเดียวไม่มีอำนาจ
 และก็ไม่มีความสิทธิในการ เรียกเอกสาร ผู้แทนราษฎรคนเดียว มีอำนาจเพียงแต่ตั้งกระตุกตาม
 คณะรัฐบาล เพื่อให้รัฐบาลนี้ไต่สวนข้อสงสัย แต่ถาเราได้อำนาจอำนาจของมาตรา ๑๖๑
 ที่เรา ได้พิจารณาไปในวันนี้ เพื่อตั้งกรรมการขึ้นมาแล้วไปศึกษาข้อเท็จจริงรายงาน
 ให้สภาทราบ อันนี้แหละคือ เป็นกระบวนการเบื้องต้นของมาตรา ๑๕๙ ถ้าสมมุติว่าศึกษา
 ข้อเท็จจริงแล้ว เอกสารเหล่านั้น หรือการบริหารราชการแผ่นดินของคณะรัฐบาล หรือของ
 เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบไม่ถูกต้องตามนโยบายที่ได้แถลงไว้ต่อสภา เมื่อคณะกรรมการศึกษา
 แล้วรายงานให้สภาทราบ จะทำให้ผู้แทนราษฎรทั้งหมด หรืออีกนัยหนึ่งก็คือประชาชนชาวไทย
 ทั้งประเทศได้ทราบ ก็อาจจะเข้าขอคืนยศสภาผู้แทนราษฎร ขอเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ

รัฐบาลก็ได้ เหตุผลที่กระหม่อมได้กล่าวมานั้น กระหม่อมจึงเห็นว่ามาตรา ๑๒๑ ที่สามารถ
 ทั้งคณะกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญขึ้นมา เพื่อกระทำกิจการอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภาแล้ว
 สภาผู้แทนราษฎรนั้นก็ควรที่จะวินิจฉัย และแก้ไขวิจารณ์ของทุก ๆ คณะพิจารณาอำนาจ
 หน้าที่ว่าสมควรหรือไม่อย่างไร และอำนาจหน้าที่ซึ่งกว้างขวางอยู่แล้วของมาตรา ๑๒๑ นี้
 จะไปกระทบกระเทือนหรือจะไปก้าวกายงานของฝ่ายบริหาร หรือจะไปใช้อำนาจแต่จัดการ
 ทางสภาบุคคลภายนอกอย่างไรหรือไม่สมควรให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลาย และ
 ท่านประชาชนที่เคารพ ได้ไปรบกวนหา ข้อคุณมากครับ

ประธานรัฐสภา : ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติครับ คือ เมื่อที่ในแห่งหรือกับสภา
 และก็มีข้อโต้แย้งของคณะ สมิวิเชียร เรายังตกลงกันไม่ได้ เพราะมีบางอย่างที่เมื่จะ
 ให้เห็นว่าจำเป็นจะต้องทำความเข้าใจกับสภาที่ คณะกี่ยวอย่างนครินทร์ อย่างอาจารย์มงคล
 ได้พูดขึ้นมาว่า การตีความก็กว้าง ๆ อย่างไปยกตนไม่สนใจคนหนึ่ง สมมติว่าวันนี้
 เราตีความมาตรา ๑๒๑ ไปแล้วก็พูดอย่างนี้ว่าได้หรือไม่ได้ ๆ แต่เราไม่รู้วว่าเรื่องใด
 ได้หรือไม่ได้ บังเอิญว่าเรื่องที่เรากำลังให้ตีความก็มีผู้ชี้ชัด พิสูจน์ถึงผู้ชี้ชัด ของสภา
 ผู้แทนราษฎร ก็จำเป็นที่สภาควรจะวินิจฉัยด้วย เพราะว่า การตีความ กรณีที่สภา
 ผู้แทนราษฎรที่มีผู้เสนอมานี้ ทำได้หรือไม่ตามมาตรา ๑๒๑ ด้วย เพื่อที่จะเป็นบรรทัดฐาน
 และแนวทางให้การพิจารณาของสภาผู้แทนในครั้งที่จะถึงนั้นโดยปฏิบัติได้ถูกต้อง ไม่อย่างนั้น
 ถ้อยคำที่อาจารย์มงคลมีความเห็นว่า อธิบายกว้าง ๆ อย่างเดียว คนไม่สนใจคนหนึ่ง
 อธิบาย รอดเอาไว้อยู่ในคณะประชุมสภาผู้แทนราษฎร พอไปถึงวันประชุมยกขึ้นมา ก็บอกว่า
 เรื่องนี้ต้องให้สภาตีความว่าได้หรือไม่ได้ก็ตั้งข้อสงสัยมาอย่างนี้อีก เห็นภาพหรือยังครับ
 เพราะฉะนั้นเมื่จะคิดไว้เพื่อไปประชุม คณะกรรมาธิการวันนี้ก็ตั้งข้อสงสัยมาตรา ๑๒๑
 ก็อธิบายไปตามความเข้าใจของท่านสมาชิก เสร็จแล้วนี้สำหรับกรณีที่เป็นผู้ชี้ชัด ของ
 สภาผู้แทนนั้น ก็ควรจะให้ความเห็นด้วยว่า เขาหรือไม่เขา ได้หรือไม่ได้ อันนี้จะถามก็ได้
 เพื่อจะเป็นแนวทางหรือเป็นบรรทัดฐานให้สภาผู้แทนโดยปฏิบัติได้ในโอกาสหน้า ๒ ประเด็นที่
 อันแรกขอขยาย อันสองผู้ชี้ชัดเขาหรือไม่เขา ทำได้หรือไม่ได้ควรมีครับมีจะได้กว้างขวาง
 และถูกต้องครับ เห็นอาจารย์มงคลอีกกรณีหนึ่งครับ

นายภมด สมวิเชียร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร)

ท่านประธานที่เคารพ ขอบพระคุณมากครับ กระผมก็จะเห็นความอึดใจของท่านประธานแล้วครับ ก็ยินยอมก็อย่างนี้หรือไม่ หมายความว่าเราจะพิจารณาภาคแรก ๑๖๑ เป็นส่วนใหญ่ น้ำหนัก ๘๐ เปอร์เซ็นต์ข้อเท็จจริงภาคแรก ๑๖๑ แต่ถ้ามองจะมีตัวอย่างของกรณีที่เราเคยถึงเข้ามาบ้างเพื่อที่จะให้เป็นแนวทางสำหรับวันศุกร์นี้มันก็ยอมทำได้ ถ้อยคำนั้นแล้วกระผมเพิ่มเติมด้วย แต่ว่าอย่าไปเอาเรื่องขึ้นมาเป็นเรื่องใหญ่ เพราะว่า มันไม่ได้อยู่ในวาระการประชุมวันนี้ ขอบคุณครับ

ประธานรัฐสภา คืออย่างนี้ครับ เกี่ยวกับภมดครับ มันไม่ใช่เล็กไม่ใช่ใหญ่ ละ มันเกือบจะเท่า ๆ กัน ที่ผมว่าเท่า ๆ กันก็อย่างนี้ มาตรา ๑๖๑ เนื้อหาอันก็อธิบายกันไป ผมจะแยกเป็น ๒ ประเด็นในการพิจารณาวันนี้ครับ คือ ๑. เนื้อหาของ มาตรา ๑๖๑ ๒. เนื้อหาของปฏิวัติสภาผู้แทนราษฎรโดยรัฐไว้ในเวลานั้นเรามีมาตรา ๑๖๑ ไทหรือไม้ไค้ ที่สภาผู้แทนจะทำได้ อันนี้จำเป็นจะต้องมีมติเพื่อเป็นบรรทัดฐาน ไม่เช่นนั้นแล้วพอถึงวันสภาผู้แทนประชุม ก็ต้องยอมมาให้สภาตีความอีกว่าอันนี้ห้าไค้หรือไม้ไค้ ในเมื่อ ปฏิวัติของภมดผลในตีความอันนี้แล้ว ผมถึงได้บรรจุเข้าในพันเหตุการณ์ จึงหวังช่วงเวลาการทำงานจะได้ออกของตามขั้นตอนทุกอย่างไม่ให้บุคคละงัก จึงได้บรรจุเรียกประชุม รัฐสภา อันนี้เป็นที่เข้าใจกันครับ เชิญอาจารย์จารุบุตร

นายจารุบุตร เรื่องสุวรรณ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ขอนแก่น)

ท่านประธานที่เคารพ กระผม จารุบุตร เรื่องสุวรรณ จากจังหวัดขอนแก่น พรรค ชรรวมสังคมนุ กระผมเห็นด้วยกับข้อคิดของอาจารย์ภมด ในฐานะที่ว่าท่านประธานเป็นอึดใจ แต่เนื่องจากว่าท่านประธานหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุมนี้ ท่านก็เป็นประธานสภาผู้แทนราษฎรด้วย เพราะฉะนั้นก่อนที่จะวินิจฉัยเรื่องนี้ กระผมก็อยากจะขอกราบเรียนถามท่านประธานในฐานะที่ท่านเป็นประธานสภาผู้แทนราษฎร ในฐานะที่ท่านมีอึดใจจริง ว่าเหตุไค้ท่านจึงได้ยอมรับเอาผู้พิทักษ์ได้เสนอเข้ามา โดยถูกต้องในระเบียบวาระของการประชุมสภาผู้แทนราษฎร อันนี้จะเป็นเรื่องทีกระผมจะตั้งใจเพื่อประกอบการตัดสินใจให้ น้ำหนัก เพราะว่าท่านคงจะมีเหตุผลพอสมควรในการที่ไค้เสนอผู้พิทักษ์ อันนี้เข้ามาในที่ประชุม

ของสภาผู้แทนราษฎร จึงขอทราบเรียนถามความเห็นของท่านประธานรัฐสภา
 ประธานรัฐสภา : ครับ ขอขอบคุณที่มีพยานสมาชิกให้การถึงการปฏิบัติหน้าที่
 ของประธานสภาโดยเฉพาะ ผมจึงขออนุญาตต่อที่ประชุมนี้แข็งแรง เพราะว่าก่อนหน้า
 ก็มีข่าวว่าถูกแรงความอะไรทำอะไรนั้น เป็นท่านเองปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตอะไรต่าง ๆ
 ผมขอทราบเรียนให้ที่ประชุมได้ทราบว่า ก่อนหน้าที่จะมีคดี เรื่องการให้สอบสวน
 หรือตั้งคณะกรรมการระงับการใดการหนึ่งนั้น ในขณะที่ท่านสมาชิกก็พอจะทราบ
 ใจใหม่ครับว่า ผมมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ในท่านองว่า คณะกรรมการสภาผู้แทนราษฎร
 ของเรานั้นได้ทำงานสงสัยว่าจะก้าวก่ายหรือดักทุกตามภาษาตลาดเรียกว่าจะ ออฟไซด์
 (offside) ไปหน่อยก็วิพากษ์วิจารณ์ว่า มีอำนาจอะไรที่เราจะไปเรียกใคร
 คนนั้นคนนี้เข้ามาสอบสวน หรือไปเสนอแนะอะไรต่ออะไรแล้วบางคนที่มองว่าไม่ใช่ในงาน
 ของสภา บางคนที่มองว่านั้นเป็นงานของสภา แล้วเกิดปัญหาถกเถียงหรือวิพากษ์วิจารณ์
 กันเป็นอย่างมาก ผมเองในฐานะเป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับงานด้านสภาผู้แทนและรัฐสภา ผมก็
 ไม่ได้นิ่งนอนใจ ก็ได้เรียกประธานคณะกรรมการทั้ง ๒ สภามาหรือเป็นการภายใน
 เรื่องการปฏิบัติงานของคณะกรรมการว่าขอบเขตอำนาจ และหน้าที่ทางปฏิบัติสมควรจะเป็น
 แค่ไหนเพียงใดมีกฎหมายใดให้การสนับสนุนไว้ ผมก็ได้เชิญประธานคณะกรรมการ ของทั้ง
 ๒ สภาประชุมหารือปรึกษา เพราะผมเป็นห่วงมากเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทน ใน
 ระหว่างที่ช่วงนี้หรือข้อยุติที่ผมได้หารือกับประธานคณะกรรมการต่าง ๆ นั้นก็ได้
 หารือแจกกับท่านคณะกรรมการต่าง ๆ ไปแล้ว แต่ผมก็ไม่ใช่ว่าเป็นการตีความ
 เป็นแต่การชี้แจงทำความเข้าใจเพื่อให้เหมาะให้สมเท่านั้นเอง ยังไม่ได้เด็ดขาดอะไรนัก
 กิ่งงั้นเองมีความผิดของทุกคณะที่เสนอเข้ามาพอที่มีผู้รับรองถูกต้อง แล้วในที่สุดนี้คณะครับ
 ชมวาทายไว้ว่า "เห็นสมควรให้สภานี้มีคำสั่ง เรื่องนี้ให้คณะกรรมการของสภาสอบสวน
 แล้วรายงานให้สภาทราบเพื่อดำเนินการต่อไป" ก็คิดว่ายุติกันแล้ว เขาสภาทำได้อะไรไม่ได้
 เอาหรือไม่เอาก็เป็น เรื่องของสภา ไม่ใช่เรื่องของประธานสภา เมื่อมีผู้เสนอมารูถูกต้อง
 ทุกอย่าง แล้วก็ในภาวะที่กำลังสงสัยกันเรื่องอำนาจของคณะกรรมการ ก็เป็น
 บรรยากาศหรือว่าเป็นสิ่งที่เราน่าสนใจก็ใส่เข้าไป ด้วยเหตุนี้แหละครับที่ดูจากรูครับ
 เชิญดูตามะครับ

นายผานะ พิศยาภรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุรินทร์) : ท่านประธาน
 ที่เคารพ กระผม มาณะ พิศยาภรณ์ ส.ส. จังหวัดสุรินทร์ พรรคกิจสังคม
 กระผมขอกราบเรียนท่านประธานว่า ตามที่ท่านประธานได้กำหนดวงเขต และจุดมุ่งหมาย
 ที่สมาชิกรัฐสภาจะได้ทำการอภิปรายนั้น กระผมเห็นว่า เป็นการชอบแล้ว กระผมขออภิ
 ทอดออกเทอร์ กมล สมวิเชียร ในการที่จะอ้างชื่อท่าน แล้วในการที่ท่านมีความเห็น
 ในครั้งแรกว่า เราควรจะต้องอภิปรายเฉพาะรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๐ ว่ามี
 ความหมายแค่นี้ และต่อมาออกเทอร์กมล สมวิเชียร ก็ได้คัดลอกตามท่านประธาน แต่ยังไม่
 เห็นด้วยกับท่านประธาน ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ กระผมเองในฐานะส่วนตัว กระผม
 มีความเห็นว่าตามท่านประธานได้ให้ความเห็นต่อสภานี้ ถึงขอบเขตที่เราจะอภิปรายในวันนี้
 เป็นการที่ชอบแล้ว เหตุผลที่กระผมสนับสนุนความเห็นของท่านประธาน ก็เพราะว่า
 จริงอยู่มีกระผมเขียนวาระเรามีบอก ว่า ผู้ที่ขอให้มีความรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๑๖๐
 นายบุษผศ มณีเนตร นายแสวง ชวีระชุม นายสันติ เพ็ญณี เป็นผู้เสนอ แต่ท่าน
 ประธานก็ได้แนบสำเนาหนังสือของท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง ๓ ท่านมาพร้อมกัน กระผม
 ได้พิจารณาในตอนแรก ข้อความในหนังสือฉบับนั้นก็เขียนไว้อย่างนั้น เพราะว่าได้มีสมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎรจำนวนหนึ่ง ได้เสนอผู้ที่ได้สภามีการสอบสวนการบ่อนทำลายชาติ และถือไป
 ซึ่งกระผมจะไม่ขอเอ่ยนามของบุคคลที่ ๓ ซึ่งแม้กระผมจะไม่รู้จัก แต่กระผมก็เคารพสิทธิ
 ของท่านทั้งหลายที่เราไม่ควรจะมาวิพากษ์วิจารณ์โดยอาศัยความคุ้มกัน ซึ่งเราได้มีใน
 ฐานะที่เราเป็นสมาชิกสภา จากข้อความในตอนแรกของผู้ตั้งฉบับนี้ ก็ได้เห็นจุดประสงค์
 ความมุ่งหมายของท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง ๓ ท่านว่า ขอให้รัฐสภานี้เราทำอะไร
 ขอให้รัฐบาลนี้ เราที่มีความว่ามาตรา ๑๖๐ ของรัฐธรรมนูญจะหมายความว่าอย่างไร เมื่อ
 ติความแล้ว ก็ขอให้รัฐสภานี้วันข้างหน้าผู้ตั้งท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องคนตรี ได้เสนอเข้ามา
 เป็นผู้ตั้งข้อหาหรือไม่ชอบด้วยในมาตรา ๑๖๐ กระผมมีความเห็นเช่นนั้น หรืออีกนัยหนึ่ง
 ก็คือทางสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง ๓ ท่านนี้ ขอให้เราวินิจฉัยผู้ตั้งของคุณมนตรี โดยเริ่ม
 ศึกษามาตรา ๑๖๐ เสียก่อนว่าจะเป็นกรณีของการขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๐
 หรือไม่ กว๊ายเหตุผลดังกล่าวแล้วข้างต้น กระผมจึงมีความเห็นว่าท่านประธานได้กรุณา

กำหนดขอบเขตและความมุ่งหมายในการอภิปรายกันในวันนี้ เป็นเรื่องที่ถูกฟ้อง โดยกรมฉนวน
ขอชดเชยคุณครวั

ประธานรัฐสภา : อันนี้ก็เป็นที่ตกลงกันแล้วนะครับ เชิญคุณวีระครับ

นายวีระ : มุสิกพงศ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร)

ท่านประธานที่เคารพ กระผม วีระ มุสิกพงศ์ พรรคประชาธิปัตย์ กรุงเทพฯ ในชั้นต้น
กระผมอยากจะสนับสนุนความเห็นของท่านประธาน เนื่องจากท่านประธานสรุปว่า เรายุติได้
ในปัญหาที่ว่า จะวางขอบเขตในการพูดแค่ไหน กระผมก็ไม่จำเป็นจะต้องพูดซ้ำอีก
ก็จะขอเข้าสู่ประเด็นที่เราจะได้พิจารณากันในวันนี้

ในประการแรกที่กระผมจะขอพูดเสียก่อนในเบื้องต้นก็คือว่า มูลเหตุที่ทำให้
เราต้องหยิบยกมาพิจารณานี้ขึ้นมาอภิปรายนั้น เกี่ยวกับตัวบุคคลบางคน ซึ่งเราจะคงยอมรับ
ข้อเท็จจริงว่าเมื่อมีลูกกล่าวหาขึ้นมา มีผู้ตั้งข้อพิพาทขึ้นมา ได้มีคนที่สองคนที่กล่าวหากันใน
หน้าหนังสือพิมพ์ เป็นที่น่าอับอายแก่ผู้ตั้งข้อพิพาทหรือกล่าวหาเงินไปรักเงินเขาไม่ได้แล้ว ก็มาใช้
อำนาจทางสภาเป็นเครื่องมือ แต่ในขณะที่เดียวกัน ก็มีฝ่ายคัดค้านโดยข้อกล่าวหาเห็นว่าทำไม่ได้
ไม่ควรทำ พอมีคนเอะอะขึ้นมาอย่างนี้ ก็มีคนเอาไปกล่าวก็เอ้กว่าพวกนี้ไปรับเงินเขามา
จึงมาปกป้อง กระผมเองเห็นใจบุคคลทั้ง ๒ ฝ่ายที่ถูกกล่าวหา กระผมเองตั้งใจว่า
จะนั่งอยู่เฉย ๆ แคว้นั่งเฉย ๆ ก็กลัวถูกกล่าวหาว่ารับเงินเขามากเกินไป เพราะว่ามี
มันเป็นบรรณาธิการในสังคมที่เงินจ้างทุกสิ่งทุกอย่างหรือหลายสิ่งหลายอย่างได้ ก็มีเงินจะ
กล่าวหากันอย่างนั้น ก็เลยขอพูดเสียใหม่แล้วรูดกันไป แต่ในการที่กระผมจะพูดนั้น
กระผมขอกราบเรียนว่ากระผมไม่ใช่อุปถัมภ์ฐานะผู้กล่าวหา และก็ไม่ได้อยู่ในฐานะผู้แก้
ข้อกล่าวหา กระผมขอพูดในฐานะสมาชิกสภาที่จะขอตีความกฎหมายความความเห็น โดย
สุจริตใจ แต่ในขณะที่กระผมขอแสดงความเห็นใจต่อสมาชิกทั้ง ๒ ฝ่าย คือ
ฝ่ายกล่าวหา และฝ่ายโต้ข้อกล่าวหา กระผมเห็นว่าท่านทั้ง ๒ นั้นเป็นผู้ที่มีความเห็น
โดยสุจริตใจทั้ง ๒ ฝ่ายมีความรักชาติบ้านเมือง รักษาผลประโยชน์ของชาติบ้านเมืองด้วย
กันทั้ง ๒ ฝ่าย ฝ่ายแรกนั้นเห็นว่าบุคคลบางคนเป็นพิษเป็นภัยของกาารให้เสื่อมส่วน อันนี้
น่าเห็นใจ ฝ่ายหลังนั้นเห็นว่าการกระทำไม่ชอบด้วยข้อบังคับ ค่ายรัฐธรรมนูญ จึงปกป้อง

จึงนำเห็นใจทั้ง ๒ ฝ่ายล้วนแล้วแต่อยู่ในฐานะที่เราควรจะเห็นใจในความสุจริตใจ แต่ว่า
 โศภิตจะผิดใจใครจะถูก เป็นผู้ทำผิดเรื่องหนึ่ง ซึ่งเรากำลังจะพิจารณาที่อยู่ในวันนี้
 กระทบยาจะพูดถึงผู้ถูกกล่าวหา ก่อน กระทบฝั่ง เหตุผลที่ท่านแดงคือสถานที่ ท่านบอกกว่า
 ก่อนที่ท่านจะโดยผู้ผิดเข้ามาเนิ่น ท่านทราบว่าเป็นสภาสุดท้ายแล้ว ได้มีการตั้งคณะกรรมการ
 สอบสวนโดยฝ่ายบริหารทั้งแล้ว สอบสวนโดยผล มีผลความจริงแล้ว แต่เรื่องเงินหายไม่
 เพราะฉะนั้นท่านจึงได้หยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาพิจารณาอีกในรัฐบาลนี้ แต่โดยเหตุที่ท่าน
 ไม่ไว้วางใจฝ่ายบริหารว่าจะไปสืบสวนได้ข้อเท็จจริงมาอย่างไรแล้วเงินหายไปอีก ท่านก็เลย
 เสนอแนะขอให้ตั้งกรรมการขึ้นมาจากสภา กระทบเห็นว่ากรรมการกระทำของท่านเนิ่นไม่มาจะ
 ขอบควมเอาตรา ๑๒๐ โดยเจตนาารมตกระทบเห็นว่า ถ้าหากว่าเราไม่เชื่อฝ่ายบริหาร
 แล้วฝ่ายนิติบัญญัติก็แย่งเอาหน้าทำเสียเอง กระทบสมมุติเหตุการณ์ต่อไปว่า กรรมการ
 ของสภาเองเกิดทุจริตเขา จะให้ใครมาสงสัยเรา โดยกลไกของระบอบประชาธิปไตยนั้น
 ถ้าฝ่ายบริหารใช้ไม่ได้ สภาเองต้องไล่ฝ่ายบริหารออกถ้ารัฐบาลคนที่ทุจริตปกครองจนชั่วคนผิด
 เปิดอภิปรายโลว์รัฐสภาออก กระทบเองจะเป็นอีกคนหนึ่งที่จะยกมือไล่รัฐบาลนี้ออก
 ร่วมกับท่านสมาชิก แต่การที่ท่านเห็นและไม่ไว้วางใจว่ารัฐบาลนี้จะรักษาความสุจริต ความ
 ยุติธรรม แล้วท่านแย่งมาทำเสียเอง กระทบสงสัยถ้ากรรมการนี้ทำแล้วเกิดไปทุจริต
 เสียเองจะให้ใครเข้ามาไล่ หรือจะให้ประชาชนเข้ามาไล่ทั้งหมดทั้งสภา กระทบคิดว่า
 กระทบมีความเห็นอย่างนั้น

ที่มีประการต่อไปที่จะตีความกันนั้น กระทบขอกราบเรียนสภาด้วยความหนักใจว่า
 เป็นความยากอย่างหนึ่งที่สภานี้จะวางกวางกำหนดบังคับขึ้นมาตรา ๑๒๐ อยู่ในวงกลมวงนั้น
 ถ้าเราจะตีความกันวันนี้แล้วไม่โยงหมายความว่าปัญหาที่มีเหตุผลนั้นไม่ โดยสิ้นเชิงว่าไม่ต้องตีกัน
 อีกวันพรุ่งนี้ไม่ใช่ เพราะเหตุการณ์เขียนกฎหมายนั้นไม่สามารถที่จะเขียนให้ครอบคลุมทุกอย่าง
 ได้ มาตรา ๑๒๐ จึงออกมาอย่างนี้ แล้วเมื่อเกิดปัญหาข้อเท็จจริงมาปรับเราไม่ได้อีกเกิด
 ปัญหาของตีความ กระทบเชื่อว่าในการตีความในวันนี้เนิ่น เราไม่สามารถที่จะกำหนด
 ยุติแน่นอนตายตัวลงไปได้ แต่เราก็พอจะวางแนวทางอย่างกว้าง ๆ ได้ กระทบจะ
 ขอเว้นเท่านั้นเอาไว้กับผู้อาวุโสที่มีความรู้ทางกฎหมายในการที่จะตีความ เพื่อจะเป็นแนวทาง

ในการปฏิบัติ แต่กระนั้นหากจะกล่าวมาย้ำอีกครั้งหนึ่งถึงเพื่อนสมาชิกที่มีความซื่อใจว่ารัฐบาล
ปกครองคนผิดคนชั่ว กระนั้นเห็นว่าถึงอย่างไรท่านก็ไม่มีความที่จะหลีกเลี่ยง การใช้อำนาจหน้าที่
ของท่านโดยชอบ คือท่านควรจะทำตามรัฐธรรมนูญ ทั้งกระฎุมพีไม่คิดเปิดอภิปรายทั่วไป
ไม่ไว้วางใจ อย่างนั้นเป็นการกระทำที่ตอบทุกอย่างทุกประการสมประสงค์ของท่าน ไม่มีอะไร
ที่จะขาดตกบกพร่องได้ การที่เราจะไปแย่ง เรื่องของรัฐบาล เขามาทำเสียเองนั้นเป็นการ
ไม่ชอบแน่นอน กระผมยกตัวอย่างประกอบง่ายที่สุดสำหรับเพื่อนสมาชิก ขอประทานโทษ
ท่านผู้อาวุโส ซึ่งเป็นสมาชิกในวันนี้อ่า ถ้าเราตีความไปไปในทางที่ว่า สมาชิกสามารถจะตั้ง
กรรมาธิการขึ้นสอบสวนสืบสวนใครใคร่ใคร่ได้แล้ว วันพรุ่งนี้หรือสัปดาห์หน้ากระผมเองก็พร้อม
พวกอาจจะเข้าชื้อกัน ขอให้สถานที่ตั้งกรรมาธิการขึ้นสอบสวนท่านประธานสภา ซึ่งก็ต้องสอบสวน
กันอีก ๒ วันท่านประธานสภาลงมาข้างล่าง เขาซื้อก็เป็นยุติให้ตั้งกรรมาธิการ สอบสวน
นายวีระ บุติกหงส์ ก็สอบกันอีก สอบกันทุกอาทิตย์ไม่ต้องทำมาหากิน เพราะฉะนั้น
กระผมขอโทษของปัญหาข้อเท็จจริงอย่างนี้ ก็ขอพูดกลับมาถึงท่านอาจารย์คนละสักเล็กน้อย
ท่านอาจารย์ผมขออภัยว่า ความจริงก็อยู่พรรคเดียวกัน แต่อาจจะไม่คนกันเองก็ไม่ใช
ประชาธิปไตย ท่านบอกมาให้เราวางปลาเสียก่อน อย่าไปเขียนหนังสือที่ไหน กระผมก็สงสัย
ว่าถ้าไม่เขียนหนังสือที่ไหนจะเป็นปลาได้อย่างไร เพราะฉะนั้นกระผมจึงเห็นด้วยกับ
ท่านประธานอย่างเต็มที่ที่เราจะต้องตีความข้อเท็จจริงที่ สมาชิกยื่นยุติเข้าสู่สภาขึ้นเสียก่อน
ส่วนจะไปวางปลาอย่างไรนั้นเป็นเรื่องที่หลัง กำหนดขอบเขตกันเอาไว้ กระผม
ขอกราบเรียนท่านประธานอย่างนี้ และในท้ายที่สุดนี้ก็ขอฝากสภานี้ไว้กับด้วยความหวัง
อย่างเต็มที่ในใจว่าคงแต่กว่าหมกใจในการที่จะตีความ เมื่อก่อนอาจารย์ผมถามท่านประธานสภา
ว่าท่านเป็นอธิบดี จึงตีความอย่างนั้นออกมาได้ กระผมเองขอขอบพระคุณสภานี้
และขอชมเชยว่าสภานี้คงจะต้อง เป็นอธิบดีแน่ ถ้าสามารถที่จะตีความมาตรา ๑๒๑
ให้เป็นมรดกที่ฐาน แล้วผู้คิดได้ในวันนี้ ซึ่งกระผมเชื่อว่าคง เป็นไปไม่ได้มากกว่าขอพระคุณ
ครับ

นายใหญ่ ศิวศิลา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครสวรรค์) ท่านประธานครับ
คือปัญหาที่ว่าจะพูดได้แค่ไหนเพียงไหน ผมก็คิดว่ายุติไปแล้ว ผมอยากจะทำให้เหตุผลถึงว่า

ผู้คิดที่เกิด เป็นบัญชีของตีความกันนั้นเกินเลยขอบเขตที่รัฐธรรมนูญให้อำนาจสมาชิกสภาหรือไม่
 ถ้าหากว่าจะคิดถึงความหลัง เมื่อเดิมเราก็ไม่มีการตอบในเรื่องอำนาจของกรรมาธิการสภา
 เพราะว่าเราไม่เคยได้อำนาจเหล่านี้มาเลย นั่นหมายถึงรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ ๒ พ.ศ.๒๔๙๒
 รัฐธรรมนูญฉบับนี้ใจเรื่อย ๆ มา การเลือกตั้งมีบ่อยครั้งขึ้นมา การศึกษาจากต่างประเทศ
 ก็มีอิทธิพลจึงทำให้เห็นว่า สภาควรจะมีอำนาจมาก เพราะเป็นอำนาจของราษฎร
 และให้มากกว่าที่เป็นมาแล้ว อิทธิพลอันนี้เอง ได้ค่อย ๆ เปลี่ยนวิธีการมากขึ้น ๆ
 จนมาถึงรัฐธรรมนูญฉบับที่เราใช้กันอยู่ในขณะนี้ รัฐธรรมนูญฉบับนี้เน้นกับการผูกกันถึง เรื่อง
 ที่ว่าสภาที่จะมีอำนาจมากภายหลังแก้ไข และจะเป็นการสมควรหรือไม่ ถ้าจะให้มีอำนาจมาก
 โดยคำนึงถึงถึงว่าอำนาจนั้นไม่ใช่ของสมาชิกสภาหรอก ไม่ใช่ของสภาหรอก เป็นอำนาจของ
 ราษฎร อำนาจที่รัฐบาลมีก็ไม่ใช่อำนาจของรัฐมนตรีหรือเป็นของราษฎร อำนาจพิจารณา
 พิพากษาซึ่งมีอิสระก็ไม่ใช่อำนาจของตุลาการ เป็นอำนาจของราษฎร แล้วราษฎรที่ถวาย
 โทษพระมหากษัตริย์ทรงใจ และทรงใจใน ๓ ทางอย่างที่เรารู้กันอยู่ เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว
 เราจะปล่อยให้ อำนาจแต่ละอำนาจนี้ เหลื่อมล้ำกันนั้น อันตรายไม่มีชดช้อยกับสมาชิกสภา
 ไม่มีชดช้อยกับรัฐบาล แต่ชดช้อยกับราษฎร ชอบเลขทางประการ บางทีเราถ้าเอาไปเทียบกับ
 บางประเทศ ที่เขามีสภาสูง ที่เขามีการเลือกตั้งโดยตรงจากราษฎร และวิธีการได้รับ
 อำนาจมานั้น ไม่มีไปถวายพระมหากษัตริย์ซึ่งเป็นพระประมุขอย่างของเรา ก็ไม่มีอำนาจว่า
 ต้องไม่ให้ใคร ในทรง ราษฎรให้ทรง อย่างอำนาจผู้สมาชิกบางสภาในโลกนี้ถึง
 กระทั่งว่าไปสอบสวนอำนาจการบริหาร ไต่ถามกว่าในประเทศไทย ส่วนในประเทศไทยนั้น
 เราก็ดำรงตัวกันอยู่ ที่ระวังกันมากที่สุดก็คืออำนาจบริหาร เพราะเราเจอรัฐบาลเข็ดจากร
 โดยอาศัยรัฐธรรมนูญมาแล้ว เข็ดเขี้ยวกันมาแล้ว เพราะฉะนั้น เมื่อการร่างรัฐธรรมนูญ
 ฉบับสุดท้ายซึ่งจะมีโอกาส เป็นกรรมาธิการยกร่างและอยู่ในสถานที่ที่อนุมัติด้วย ก็สำนึกกันอยู่ว่า
 ที่เราเขียนไว้อย่างนี้เพื่ออะไร ก็เพื่อไม่ให้ล้มล้างสำคัญ เพราะศาลดวงสำคัญ โกรธมี
 อิทธิพลสูง คนนั้นและก็มีอำนาจสูงสุดไม่ใช่ราษฎร ให้ดวงกันแล้ว อำนาจยังจะเป็นของ
 ราษฎรอยู่ตลอดไป เราก็กินอำนาจอย่างที่เราแยกกันอยู่เดี๋ยวนี้ ก็อย่างท่านสมาชิก
 ผู้มีเกียรติที่นั่งลง เมื่อนึกว่าไม่ช้าหรอกถ้าหากว่าการกระทำดวงสำคัญได้ ฝ่ายบริษัษฏกิจ

นี่จะไปบริหารเสียเองโดยไม่ได้รับความยินยอมจากสภาเลย เพราะคณะกรรมการนั้นก่อนจะไปบริหาร สภาจะต้องให้ความยินยอมเสียก่อน คือให้ความไว้วางใจ ถ้าหากว่าให้กรรมการบริหารของสภาซึ่งตั้งกันโดยสภาได้ โดยไม่ได้รับความไว้วางใจจากสภานี้เลยไปบริหารได้ แม้แต่เล็กน้อย ผมคิดว่าจะเลยเกินไป เพราะฉะนั้นอำนาจการบริหารจะเด็ดขาดเมื่อสถานจบไปแล้ว คนที่จะมอบหรือไม่มอบไม่มีสิทธิจะไปล่วงเกินอำนาจที่กำหนัดไว้ ก็เป็นกลาย ๆ อย่างที่ท่านสมาชิกผู้ที่ไต่ถามได้กล่าว ถ้าหากว่าอันนั้นจบ ต่อไปศาลพิพากษาคดีเราก็อาจจะตั้งกันว่าผู้ที่พิพากษากำลังจะมอบทำลายชาติ ขอให้สภานี้ตั้งกรรมการบริหารไปคู่สภานวนที่ศาล เมื่อตั้งเรื่องนั้นได้ทั้งเรื่องนั้นได้ เมื่อละเมิดอำนาจบริหารได้ อำนาจศาลการก็จะเปิดได้ เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วอำนาจสูงสุดอยู่ที่ไหน มีอยู่ตรงไหน ไม่ใช่อยู่ที่ราษฎร คุ้มเหตุยศศักดิ์ เรียบรมาณี ผมจึงคิดว่าแต่ละอำนาจจะต้องอยู่ในขอบเขต และขอบเขตนั้นจะเขียนอย่างไร หรืออย่างไรก็ตามเถะสามัญสำนึกพอจะรู้อะไรปฏิวัติการ อะไรบังคับในปฏิวัติการ อะไรที่จำกัดกฎเกณฑ์และวิธีการที่จะบังคับ ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว ผู้ที่ขึ้นมณคุณแล้วเป็นอำนาจบริหาร แล้วอำนาจบริหารมันก็ไม่ใช่อำนาจรัฐ เพราะสิทธิกฎหมายว่าเรื่องจะจับคนเขาถูกมันไม่ใช่รัฐธรรมนูญจับ พนักงานสอบสวนจับ พนักงานสอบสวนเป็นใคร ก็มีไว้ในกฎหมาย จับคนได้แต่ไหน จับอย่างไร เมื่อจับไปแล้วทำอะไร ก็มีในกฎหมาย ซึ่งสภาตราไว้ให้สภาตราไว้ให้สภาคืออำนาจสูงสุดของราษฎร คือตราว่า ถ้าหากว่าจับไว้ให้ความเป็นธรรมแก่คนในสังคมแล้วก็ต้องเป็นไปตามนั้น นอกเหนือจากนั้นทำไม่ได้ เว้นไว้ว่าจะมาตราเป็นกฎหมาย คุ้มเหตุยศศักดิ์ ๆ ทั้งที่ผมกราบเรียนนี้ ผมจึงเห็นว่าผู้ที่ที่เป็นมูลเหตุให้ทองมาตีความกันนั้น สภานี้ไม่มีอำนาจจะตั้งกรรมการบริหาร เขาไปสอบสวนมันไม่ใช่ของงานของสภาถ้าเอาตามตัวหนังสือ มันไม่ใช่เจตนาของรัฐธรรมนูญในเรื่องการแบ่งแยกอำนาจ มันไม่ใช่แบบแผนของสภาซึ่งเลือกตั้งโดยตรง แล้วก็ให้กรรมการมีอำนาจบางอย่างบางประเทศผมจึงคิดว่าอันข้อครหาขึ้นมาที่นี้จะเกิดขึ้น จากการอภิปรายก็แสดงความคิดเห็นก็ดี ผมไม่กลัวและผมคิดว่าสมาชิกทุกคนที่นั่นไม่กลัว เพราะความจริงก็คือความจริง มันจะเท็จไปไม่ได้ ผมกราบเรียนอย่างนี้ครับ

นายชูวง เอี่ยมศิลา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (อุตรธานี) : ท่านประธาน

ที่เคารพ และเพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติ ผู้ที่ซึ่งทำให้เราต้องมาตีความรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ ในวันนี้ บัง เอดูมมาเกี่ยวกับบุคคล และบุคคลที่เป็นมูลเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นมาที่เท่าที่ทราบว่าเป็นบุคคลที่มีฐานะทางการเงินดี ท่านประธานครับกระผมรู้สึกไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเมื่อมีการไปเกี่ยวข้องกับบุคคลที่มีฐานะร่ำรวย เราก็มองอยู่ว่าภาวะบ้านเมืองไทยเราในขณะนี้ในทั่วทุกสังคมกำลังเต็มไปด้วยวิฤตของวิกฤติปัญหา ซึ่งขอตีพิมพ์ในหนังสือในแง่ร้าย กระผมเป็นห่วง โดยความจริงใจกระผมเองก็สงสัยอยู่เหมือนกันว่ามาตรา ๑๒๑ นี้ อำนาจของกรรมาธิการมีขอบข่ายแค่ไหน อยากให้มาหารือความกันอยู่เหมือนกัน แต่บัง เอดูมมาเหตุผลนี้ไปเกี่ยวข้องกับตัวบุคคล กระผมเองอยากจะให้ความก็เพราะว่าอยากจะฟังแนวความคิดของคนทั่วไปที่กระผมยังห้วงอยู่นิดหนึ่ง อยากจะทราบวิงวอนดังที่บอกเดอกริมลโคเคียกล่าว อยากจะฟัง เสียงจากท่านผู้รู้หรือรวมทั้งคุณวีระ อยากฟังท่านผู้รอบรู้ในเรื่องรัฐธรรมนูญ ได้มากล่าวมาตีความกัน กระผมเป็นห่วงอยู่ตรงที่ว่ามันไปเกี่ยวข้องกับบุคคล กระผมหวังว่าพวกนิติชนบางท่านหรือหลาย ๆ ท่านไปเกี่ยวข้องกับสังคมที่มนุษย์มีปัจเจก ใล้วิฤตของมนุษย์ปัจเจกนั้นแต่กระจายอยู่นั้นแหละครับ ท่านก็จะ เป็นประเภทที่ชอบเงินยืม พวกหลังเงินยืม หรือเป็นนิติชนซึ่งกระผมอยากจะกล่าว่าบ้างเจกนิติชนผู้ใดไม่อยากจะพูด เพราะกลัวการตีพิมพ์ในหนังสือ กระผมอยากจะขอทราบวิงวอนท่านผู้รู้ โปรดละทิ้งความเป็นปัจเจกนิติชนของท่าน มาช่วยกันวิจัย มาช่วยกันตีความรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ นี้ ให้ชัดแจ้ง ท่านประธานที่เคารพ สำหรับแนวความคิดของตัวกระผมนี้ กระผมคิดว่า การที่เราจะตีความรัฐธรรมนูญอย่างไร เราต้องคำนึงถึงที่มาของรัฐธรรมนูญ ไซ้ระบบอะไร อำนาจสูงสุดอยู่ที่ไหน สำหรับตัวกระผมเองนี้มีความเข้าใจว่า รัฐธรรมนูญของไทยเรานั้น เราเขียนแบบมาจากพวกกลุ่มเองไกลแชนตอน เอมมาจากฝ่ายฝรั่งเศสหรือฝ่ายอังกฤษ ถ้าเราดูวิฤตของร่างรัฐธรรมนูญฉบับแรกของเมืองไทย ก็พิพททั้งนักปราชญ์จากฝรั่งเศส จากอังกฤษ และมีเยอรมนีผสมอยู่ด้วยในกรรมาธิการร่างรัฐธรรมนูญฉบับแรก ตลอดจนรัฐธรรมนูญทุกฉบับที่เราเอามาปฏิวัตินี้ เราก็เลียนแบบรัฐธรรมนูญจากทางอังกฤษและฝรั่งเศส และเราก็รู้ อยู่แล้วว่ารัฐธรรมนูญของอังกฤษ - ฝรั่งเศสที่เรามาใช้เป็นแบบนั้น อำนาจจึงสามแม่จางแยกเป็นอำนาจบริหาร อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจตุลาการ แต่ไม่ได้แบ่งแยกกันอย่างเด็ดขาด

ยังมีการเข้าไปเกี่ยวข้องกันอยู่บ้าง และก็นิยามอำนาจนิติบัญญัติเป็นอำนาจอันสูงสุด ในอังกฤษหรือในฝรั่งเศส อย่างท่านประธาน เป็นบุรุษหมายเลขหนึ่ง แต่ว่าพยานในเมืองกัวเข่าไปถึงประเทศที่เกิดขึ้นใหม่ คือสหรัฐอเมริกา เมื่ออเมริกาได้เกิดเป็นเอกราชสร้างรัฐธรรมนูญขึ้นระบบของอเมริกาเป็นระบบซึ่งแบ่งแยกอำนาจมากมาย แต่อย่างไรก็ตามเขาก็ถือว่าอำนาจสูงสุดไปจากราษฎร นายกรัฐมนตรีของเขาซึ่งไปเรียกว่าเป็นประธานาธิบดีนั้นก็มาโดยตรงจากราษฎร ในสหรัฐอเมริกา มีการแบ่งแยกอำนาจกันค่อนข้างจะเด็ดขาด แต่กระบวนพิจารณาเหตุการณ์ทั้งหลายแหล่แล้วไม่ใช่เด็ดขาดอย่างจริงจัง ในสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดีเป็นบุรุษหมายเลขหนึ่ง ตรงกันข้ามกับทางอังกฤษ ซึ่งประธานสภาเป็นบุรุษหมายเลขหนึ่ง แต่เมื่อกระบวนบังคับที่เกิดขึ้นที่สหรัฐอเมริกา เรื่องคิ้วอวเทอร์เกต ฝ่ายทำเนียบประธานาธิบดีก็ต่อสู้ทางสภา ไม่ว่า เป็นสภาของเกรสหรือซีเนต ไม่มีอำนาจที่จะมากกว่าฝ่ายอำนาจฝ่ายบริหาร แต่ผลที่สุดฝ่ายประธานาธิบดีก็กลับเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในคิ้วอวเทอร์เกต นั้นแสดงให้เห็นว่า อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจของสภาซึ่งมาจากราษฎรนั้น ยังเป็นอำนาจค่อนข้างสูงสุดอยู่แม้แต่สหรัฐอเมริกาเอง ท่านประธานาธิบดี กระผมพยายามพิจารณาตัวรัฐธรรมนูญที่เราใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ กระผมเห็นอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งค่อนข้างจะแตกต่างจากรัฐธรรมนูญฉบับเก่า ๆ รัฐธรรมนูญฉบับเก่า ๆ บัญญัติไว้เรื่องสิทธิเสรีภาพกับหน้าที่ เกือบจะเรียกว่ามีมาตราเกือบเท่า ๆ กัน รัฐธรรมนูญฉบับที่เราวางใหม่ฉบับนี้ ฉบับ ๒๕๑๑ นี้ กระผมพิจารณาแล้วมองเห็นชัดเห็นว่า อิทธิพลของนักปราชญ์จากอเมริกา เข้ามายู่ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้มากมาย เพราะอเมริกาเป็นประเทศที่เสรีภาพ รัฐธรรมนูญของเราฉบับนี้จึงบัญญัติถึงเรื่องเสรีภาพรวมทั้งหมด ๒๗ มาตรา แต่บัญญัติถึงเรื่องหน้าที่เพียง ๘ มาตรา เสรีภาพมากกว่าหน้าที่ตั้ง ๑ เท่าตัวเศษ ซึ่งโดยความเป็นจริงนั้นในความรู้สึกของคนไทยเมื่อมีสิทธิต้องมีหน้าที่ และเห็นจะเป็นเพราะว่า เรื่องต้นสิทธิเสรีภาพนี้มากกระมังในปัจจุบันนี้สิ่งของเราจึงล้มหน้าที่ ไปมุ่งถึงเรื่องเสรีภาพ เรื่องสิทธิก็แตกหายไปท่านประธานาธิบดี ในการตีความรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ นี้ กระผมมีความคิดว่ากรรมวิธีการของสภามีอำนาจหน้าที่อันกว้างขวาง เราคงตีความรัฐธรรมนูญไม่ใช่ตีความเหมือนเราตีความกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นกฎหมายของไทยบุคคล เราคงตีความ

ศักยภาพโดยเคร่งครัด แต่ก็เป็นแบบฉบับของการบริหารประเทศ เราควรจะให้อำนาจ
 สูงสุดของประชาชน ซึ่งประชาชนมอบหมายคือผู้แทนราษฎร มีอำนาจเท่ากันหรือ อำนาจ
 นิติบัญญัติก็อำนาจบริหาร เท่ากันอย่างนั้นหรือ มันเป็นไปได้ ในประวัติของการสร้าง
 รัฐธรรมนูญมาไม่ว่าในยุโรปหรือรวมทั้งอเมริกา ซึ่งเป็นประเทศที่เสรีภาพสร้างขึ้นมา
 เหตุการณ์ทำให้เห็นแล้วว่า อำนาจฝ่ายนิติบัญญัติมันสูง เมื่ออำนาจนิติบัญญัติสูง กระทบ
 จึงเอาเจตนารมณ์ของพยานผู้ร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ว่า อย่างจะให้หัวหน้าของราษฎร
 ทั้งประเทศนี้ละ โด่สอดส่องทุกสิ่งทุกอย่างที่จะนำความสุขความเจริญ มาสู่ประเทศชาติ
 โดยรัฐธรรมนูญจึงจะต้องแยกอำนาจระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติกับฝ่ายบริหาร อย่าไปลงคำ
 ก้าวถ่วงซึ่งกันและกันมากนักแต่ไม่ใช่ ไม่ใช่ให้ก้าวถ่วงเสียเลย จำเป็นต้องเข้าไปก้าวถ่วง
 อยู่บ้าง กระทบแปลเจตนารมณ์ของผู้ร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ที่กำหนดมาตรา ๑๖๖ ว่า
 กรรมการมีอำนาจที่จะกระทำกิจการที่จะสอบสวนและที่จะศึกษาเรื่องใด ๆ เมื่อกระทำ
 กิจการแต่ยังไม่สำเร็จครบ กระทำได้ แต่ไม่สำเร็จ การสำเร็จ มีกฎหมายบัญญัติ
 ไว้ทางหาก จากการฟ้องศาลไปอยู่ที่อำนาจตุลาการ อำนาจละเอียดไปอยู่ที่ฝ่ายบริหาร
 แต่ส่วนนี้กรรมการมีอำนาจจะทำการ มีอำนาจสอบสวน มีอำนาจศึกษา ก็อะไร
 ก็ได้ เรียกบุคคลมาแถลงชี้แจงก็ได้ แต่ไม่ใช่กระทำโดยสำเร็จรูป เมื่อผลของการกระทำ
 กิจการสอบสวนหรือศึกษาเรื่องใด ๆ นั้นโดยชอบใจแล้วเอามารายงานต่อสภา เป็นการ
 ฟ้องต่อสภาคือฟ้องต่อประชาชนทั้งประเทศ กระทบคิดว่าการกระทำอย่างนี้เป็นเจตนารมณ์
 ของผู้ร่างรัฐธรรมนูญ ไม่ได้หมายความว่าผู้แทนราษฎรมีหน้าที่แต่เพียงจะตั้งกระทู้ จะเปิด
 อภิปรายหรือจะร่างกฎหมาย ไม่ใช่เพียงเท่านั้นในประเทศที่เรียกว่า ไม่ใช่เจริญทุกหนทุก
 ผู้ร่างรัฐธรรมนูญหรือความจริงที่นำมาในประวัติศาสตร์ของการร่างรัฐธรรมนูญของทุกประเทศ
 เขาต้องการใหญ่แทนที่มาจากปวงชนโคจรวมมือกับบริหารประเทศ โคจรวมมือกับโคจร่างสรรค
 ประเทศชาติใหม่เจริญก้าวหน้าให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ถ้าหากจะมาแบ่งแยกแบบอุดมการณ์
 ของรัฐธรรมนูญแบบสหรัฐอเมริกา กระทบคิดว่าประเทศเล็ก ๆ ยากที่จะก้าวหน้าได้
 แบ่งอำนาจกันอย่างเด็ดขาดเช่นนี้ ทั้ง ๆ ที่ความจริงในระบบของอเมริกาเองก็ไม่ใช่
 เด็ดขาดอย่างนั้นแท้ทีเดียว แต่ว่ารัฐธรรมนูญของเราเปลี่ยนแบบมาจากทาง อังกฤษ-ฝรั่งเศส

และได้ความเป็นมาทั้งหมดตลอดเรื่องมานี้ อำนาจสูงสุดอยู่ที่สภา เพราะฉะนั้นกระผม
จึงเข้าใจว่า เจตนารมณ์ของผู้ร่างต้องการให้คณะกรรมาธิการที่สภาเป็นผู้ตั้งขึ้น มีอำนาจ
ที่จะกระทำกิจการอะไรหลายสิ่งหลายอย่างมากกว่าที่มีอยู่ทั่วไปในรัฐธรรมูญฉบับเก่า ๆ
อาจจะเป็นการแทรกแซงอำนาจบริหารอยู่บ้าง แต่ว่าเป็นการกระทำที่ไม่เค็ดชากครับ
ทานประธาน เพราะตรวจตุรัฐธรรมูญแล้วมีอำนาจกระทำกิจการ สอบสวน และศึกษา
เรื่องใด ๆ ใด โด่ดแล้ใหม่ กระทำแต่ั้นไม่ใช่เค็ดชาก ไม่ใช่ศาล ไม่ใช่ไป
พิพากษามุคคล แล้วมารายงานต่อสภา ก็เท่ากับห้องคอบระชาชนทั้งประเทศ เสร็จแล้ว
มาในสภานี้แหละถ้าเห็นชอบด้วย กระผมคิดว่าถ้าหากจำเป็นจะต้อง เคนงานรัฐบาล เพื่อน
สมาชิกทั้งหลายก็ยอมจะมีอุดมการณ์เช่นเดียวกันว่า เราทุกคนสละตน เพื่อพรรค สละพรรค
เพื่อภาค สละภาคเพื่อประเทศ เราทุกคนต้องการสัจธรรม ถ้าสิ่งใดที่เป็นความเสียหาย
ต่อประเทศชาติ กระผมก็มีความคิดอย่างทีคุณวีระวาพร้อม ถ้าเป็นความดีคอย่างนั้น
ยินดีเข้าร่วมใ้กับรัฐบาล นี้ละครับคือเจตนารมณ์อันแท้จริงของรัฐธรรมูญ และเจตนา
ที่เราร่างรัฐธรรมูญ มาตรา ๑๒๑ ขึ้นมาก็มีความหมายอย่างนี้ อำนาจกรรมาธิการ
ต้องแทรกแซงอำนาจบริหารบ้างเป็นบางประการ เพราะเป็นอำนาจที่เหนือกว่าสูงกว่า แต่
ไม่ใช่ทำโดยเค็ดชาก อย่างไรก็ตามกระผมใครจะขอกราบวิงวอนท่านนิติศาสตร์ ซึ่งมี
ความรู้อะไรมากมาย โปรดอย่าทำท่านเป็นพลังเงียบ ถึงแม้มันจะไปเกี่ยวข้องกับบุคคลที่
เป็นระดับ เศรษฐีมีเงินมีทอง ก้อย่าหวังวิญญูณที่มันแทรกแซง เรื่องคดีนิรโทษ คิวกระผม
นี้ขอกราบเรียนท่านประธานด้วยความจริงใจ ผู้ที่ทำให้เกิดยุติติทั้ง ๓ คน รัฐจักคนหนึ่ง
นายชวนกระผมรู้จักแต่ไม่สนิทสนม เมื่อเร็ว ๆ นี้ เขายังแนะนำให้รู้จักลูกชายเป็น
พันตรีทหารบกคนหนึ่ง กระผมรู้จักแต่ั้น ไม่ได้สนิทสนมอะไรเลย ไม่ได้เกี่ยวกับตัวบุคคล
แต่อย่างไรก็ตามตัวกระผมเองไม่หวังการติฉินนินทา กระผมมานอุปสรรคมามาก ได้รับ
ทุกข์เวทนาวิปโยคสารมาเพียงพอ ไม่กลัวอำนาจยุติติศาลการติฉินนินทาใด ๆ ทั้งสิ้น
แต่กระผมเป็นห่วงแต่คนอื่นกลัวจะไม่กลัว กลัวจะเป็นพลังเงียบ ๆ เฉย ๆ รัฐแต่
ไม่อยากจะพูด กลัวจะถูกหาอย่างทีคุณวีระ โด่ดแล้ว กระผมมีความเห็นอย่างนี้ครับท่านประธาน
ขอบคุณครับ

นายจินดา ชัยรัตน์ สมาชิกวุฒิสภา : ผมจะขอพูดเพียงเล็กน้อย เป็นเพียงยอมรับ
 กับว่าอำนาจสูงสุดของเราได้แยกกัน คืออำนาจนิติบัญญัติเป็นหน้าที่ซึ่งสภาผู้แทนราษฎร
 กับวุฒิสภา และอำนาจบริหารคือคณะรัฐมนตรี อำนาจตุลาการคือศาล เวทพยานแยกแยะ
 มาตั้งแต่สมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์แล้ว และก็เมื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองก็ได้แยกแยะ
 ให้เห็นตลอดมา มาพิจารณาที่ท่านสมาชิกทั้งหลายได้อภิปรายมาแล้ว มาตรา ๑๕๔
 มาตรา ๑๖๐ เกี่ยวกับโยกกัน ในมาตรา ๑๕๔ นั้นจะเห็นได้ว่า ในสภานี้มีอำนาจควบคุม
 ไซ้คำว่า "อำนาจ" แต่มาตรา ๑๖๐ นั้นบอกให้อำนาจกระทำกิจการหรือสอบสวน
 หรือศึกษาซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภา คำว่า "อำนาจหน้าที่ของสภา" นี้ ผมจึงเห็นว่า
 เมื่อสภามีอำนาจหน้าที่ที่จะร่างออกกฎหมาย อันนั้นก็ไม่ใช่ เพราะเป็นอำนาจของบริหาร โดย
 ครองที่จะสอบสวนจับกุมผู้กระทำความผิด และดำเนินการฟ้องร้องซึ่งเป็นอำนาจของศาล
 ซึ่งแยกอำนาจเป็นอันตอนจากกันแล้ว เพราะฉะนั้นซึ่งทางที่จะควบคุมก็มีอยู่ ในทางซึ่งกระตุกถาม
 หรือว่า เปิกอภิปรายทั่วไป โดยเฉพาะเมื่อมีพรรคการเมือง เมื่อในพรรคจับกุมกันเจ้านี้
 เห็นว่ารัฐบาลซึ่งอยู่ในพรรคของตนกระทำผิดไม่เหมาะสมอย่างไร ก็ขอที่จะกระตุก ใ้ถาม
 เร่งรัดให้ดำเนินการได้ เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นว่า การที่จะตั้งกรรมาธิการขึ้นไปสอบสวนถึงกับ
 เลยว่าสอบสวนผู้กระทำความผิดนั้น มันเกินกว่าความหมายของมาตรา ๑๖๐ นี้ ที่จะ
 สอบสวนก็ตั้งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภา ซึ่งได้ศึกษาข้อเท็จจริงว่า คำว่า โน่นท่านสน
 สมควรจะแยก จังหวัดนี้มีพลเมืองพอหรือไม่ มีอะไรอยู่หรือไม่ เราควรจะออกกฎหมาย
 อย่างไรอย่างนั้นอย่างนั้น ซึ่งเพื่อประโยชน์ในหน้าที่ของสภาเท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงไม่
 เห็นด้วยที่จะศึกษาความโดยเจตนาอันกว้างขวาง ยกกฎหมายจากประเทศต่าง ๆ ขึ้นมา
 เราไม่ได้เอาของใครคนหนึ่งโดยเฉพาะ เราเลือกเอามาแต่เฉพาะใช้กับประเทศเรา ซึ่ง
 เป็นรัฐธรรมนูญไทย ๆ และก็โดยเจตนาอันแน่วแน่ว่าจะแยกแยะอำนาจกันไม่ให้
 กว้างเกินไปแล้วถ้าอย่างนั้นไม่ขอมีใจอย่างคุณใหญ่ใหญ่ขึ้นมาแล้ว ศาลพิจารณาคดี
 ก็เรียกคดีเข้าไปสอบสวนสอดแทรก ในการที่ขณะหนึ่งคณะฝ่ายบริหารกำลังทำการอยู่ ก็ไป
 สอดแทรกเขา เขาจะทำงานอย่างไร ทำให้เกิดสับสน เกิดความกลัว แล้วมาถึงศาลละ
 ก็เหมือนกันจะเกิดความเที่ยงธรรมได้อย่างไร เพราะฉะนั้นอำนาจนี้ให้ตั้งกรรมาธิการ

สอบสวน หรือว่าทำกิจการสอบสวน หรือว่าศึกษาอะไรนี้ มันก็หมายความว่าเฉพาะในหน้าที่
ของสภา กฎหมายเขียนไว้มาครานั้นให้อำนาจควบคุมมาตรา ๑๕๘ มาตรา ๑๖๑ ใจว่า
อำนาจหน้าที่ เพราะฉะนั้นขอเน้นในเฉพาะในข้อนี้ครับ

นายอุตุร ศันตีสุนทร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตอก) ท่านประธาน
ที่เคารพและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ สำหรับประเด็นนี้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญที่บัญญัติ มาตรา

๑๖๑ นี้ กระผมเชื่อว่าท่านประธานเองก็มีความคิดอยู่ว่า การจะหาหรือรัฐสภา

บัญญัติเอาไว้ว่าขอความทั้งหลายที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๖๑ นี้ เราจะแยกแยะได้เป็นที่ประเด็น

ด้วยกัน กระผมอยากจะกราบเรียนว่า ผู้ร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้โดยเฉพาะมาตรา ๑๖๑ นี้

มีความเข้าใจว่าเมื่อเราจะเป็นประชาธิปไตยกันแล้ว ก็ควรจะให้สถาบันมีอำนาจมากขึ้น

แต่ผู้ร่างรัฐธรรมนูญไม่ได้นำถึงถึงว่ารัฐธรรมนูญของเราไม่ได้ระบบของอังกฤษมา กล่าวคือ

ว่ากร่างที่จะเสนอร่างพระราชบัญญัติเข้ามาสู่สภานั้น สภาของเราเป็นผู้พิจารณาในวาระแรก

และวาระ ๒ นั้นก็มอบให้กรรมาธิการ ซึ่งเราก็ได้เลือกตั้งกันไปแล้ว นี่คือระบบของ

อังกฤษ แต่ว่าระบบของสหรัฐอเมริกาเนี่ย เราคงจะเคยได้ยินได้ฟังกันมาแล้วว่ากรรมาธิการ

ของสหรัฐอเมริกาเนี่ยมีอำนาจมาก สาเหตุที่มีอำนาจมากนั้นก็เพราะเหตุว่า การเสนอ

ร่างพระราชบัญญัติของสภาอเมริกัน คณะกรรมาธิการจะเป็นผู้พิจารณาเสียก่อนแล้วจึงจะ

เสนอสภา เพราะฉะนั้นคณะกรรมาธิการนี้จึงมีอำนาจมาก เมื่อมาประชุมประสานกันแบบนี้

ผู้ร่างรัฐธรรมนูญจึงให้อำนาจแก่คณะกรรมาธิการ โดยเขียนไว้อย่างกำกวมเหลือเกิน

แต่อย่างไรก็ดีเราจะคงวินิจฉัยว่า อำนาจหน้าที่ของสภานั้นเมื่ออย่างไร กระผมก็ควรจะ

กราบเรียนว่า อำนาจหน้าที่ของสภาเราเมื่ออยู่ ๒ ประการด้วยกัน

ประการที่ ๑ คือการออกกฎหมาย

ประการที่ ๒ คือการควบคุมการบริหารงานของรัฐบาล

การควบคุมการบริหารงานของรัฐบาลนั้นกระทำโดย ๒ วิธี วิธีที่ ๑ คือ

วิธีการตั้งกระทู้ถาม วิธีที่ ๒ ก็คือการเปิดอภิปรายทั่วไป กระผมคิดว่าถ้าเมื่อเราได้

วินิจฉัยปัญหาแล้ว อำนาจหน้าที่ของสภาในระบบของอังกฤษ ซึ่งเรานำแบบเขามาใช้

นั้น มันก็จะทำให้ความซัดเซงนั้นมีมากขึ้นถึงอำนาจหน้าที่ของเราทั้งหลาย ที่อยู่ในสภานี้

เมื่อเป็นเช่นนี้กระผมจึงมีความเห็นว่า อำนาจหน้าที่ของสภาที่กระผมได้กราบเรียนเมื่อคืนนี้จึง
เป็นเครื่องบังคับว่า เรามีอำนาจหน้าที่เพียงใด

สำหรับกรณีผู้พิทักษ์ผู้เสนอเข้ามาสู่สภาในเรื่องที่ใหม่การสอบสวนนั้น กระผม
คิดว่าเมื่อไม่ได้เป็นอำนาจหน้าที่ของสภาฯ ทางออกจะอย่างไร กระผมคิดว่ารัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้ ผู้เสนอผู้พิทักษ์จะสามารถที่จะตั้ง
กระทู้นั้น หรือถ้าหากว่ารัฐมนตรีตอบไม่เป็นที่พอใจ หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
นั้นซึ่งรับผิดชอบต่อการกระทำของการสอบสวนในประเด็นในเรื่องนี้ ถ้าหากว่ารัฐมนตรี
ตอบไม่เป็นที่พอใจ สมาชิกทั้งหลายก็ขอมีคำเนิการได้อีกวิธีหนึ่ง ก็คือการเปิดอภิปราย
ไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กระผมคิดว่าวิธีการต่าง ๆ เหล่านี้
ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายที่อยู่ในสภานี้มานาน ก็คงจะเข้าใจและแยกประเด็นได้เพียงพอ สรุป
แล้วกระผมมีความเห็นว่า อำนาจหน้าที่ของสภาฯ ได้กราบเรียนมาแล้วนั้น เป็นเครื่องบังคับว่า
สภาของเราไม่มีอำนาจที่จะกระทำอย่างนั้น อำนาจในการที่จะวินิจฉัยเรื่องนี้
ควรจะเป็นตามแบบที่กระผมได้กราบเรียนมาแล้ว คือต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย -
ขอบคุณครับ

ประธานรัฐสภา : ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติครับ เพื่อไม่ให้สิ้นเสียงขอ
ทำความเข้าใจอย่างนี้ว่า ลักษณะการอภิปรายที่ฟังมานี้เป็นอย่างคุณฉาง ขออภิปรายตัวอย่าง
ก็เห็นว่าน่าจะทำได้ และก็มีบางท่านว่าทำไม่ได้ คือคำนั้นก็สับสน เพราะฉะนั้น
ขอให้ยกตามวาระจะด้วยครับ หรือกลาง ๆ ก็ได้ ยกพร้อมกันเลย คุณสวัสดิ์ครับ

นายสวัสดิ์ : คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นกรสวรต)
ท่านผู้เป็นประธาน และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ก่อนที่จะก้าวลงไปสู่การวินิจฉัยในประเด็น
ที่ว่ากฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ มีความหมายอย่างไร และรัฐสภานี้จะตี
ความหมายของมาตรานี้กล่าวสั้นๆอย่างไร กระผมใคร่จะขอประพจน์กราบเรียนว่า ที่มา
ของการที่จะตีความนี้ มันเริ่มมาตั้งแต่สมัยสภาชุดที่แล้ว ในสมัยสภาชุดที่แล้วนั้น
ก็มีสมาชิกของสภาครั้งนั้นได้เสนอผู้พิทักษ์สภา ขอให้สั่งกรมการทำการสอบสวน
บุคคลภายนอก ซึ่งมีหลักฐานและมีข่าวพอที่จะเชื่อได้ว่า เป็นผู้ได้คำเนิการบ่อนทำลาย

ประเทศชาติ ด้วยการขนเงินออกไปต่างประเทศ และมีการปลอมแปลงสัญชาติของคน และคำเนิ่นกัซารีในการหลบเลี่ยงภาษีอากรเป็นจำนวนมาก กระผมขอประพทานกราบเรียนว่า สมาชิกครั้งนั้น ได้มีความหวังโยในความเป็นอยู่ของชาติบ้านเมือง มีความปรารถนาต้องการจะ สักดิ์ถิ่นภาวะอันเลวร้ายของชาติบ้านเมือง ซึ่งได้ถูกกระทำโดยบุคคลบางคน ได้เสนอขอ สภานี้ยัง ไม่ทันจะบรรจระเบียนวาระ สภานี้ก็ยุบไป ก่อนที่สภาจะยุบไปนั้น ก็ได้มีสมาชิก อีกกลุ่มหนึ่งได้เสนอเรื่องราวไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในครั้งนั้น ขอให้ ทำการสืบสวนและสอบสวนพฤติการณ์ของบุคคล ๑ - ๔ คนซึ่งพฤติการณ์อันทำลายชาติ บ้านเมือง กระทรวงมหาดไทยในครั้งนั้น ได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง ทำการสืบสวน และสอบสวน ผลของการสืบสวนและสอบสวนพอได้เค้ามูลข้อเท็จจริงว่า บุคคล ๑ - ๔ คน นั้นได้กระทำอันไม่ชอบไม่ควร และได้ประมวลเรื่องราวต่าง ๆ เสนอต่อรัฐมนตรีในครั้งนั้น และได้ทำการสืบสวนสอบสวนต่อไปอีกถึงการหลบเลี่ยงภาษีอากรต่าง ๆ ได้ดำเนินการ ต่อเนื่องกันมาจนถึงรัฐบาลปัจจุบันนี้ เหตุการณ์จะไปลงเอยอย่างไร เรื่องก็เงิบไปจนบัดนี้ ไม่สามารถจะทราบได้ว่า รัฐบาลชุดที่แล้วและรัฐบาลปัจจุบันนี้ ได้ดำเนินการบริหารราชการ แขนงหนึ่งในกิจการซึ่งสมาชิกได้เสนอเรื่องราวต่อกระทรวงมหาดไทยก็ดี ไปยุติกันลงแก่ไหน เพียงใด เพราะฉะนั้นเมื่อมาถึงในสภาชุดนี้จึงได้มีสมาชิกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งนำโดยคุณมนตรี ได้เสนอผู้ใดคือสภานี้อีกครั้งหนึ่ง ขอให้สภานี้ได้ตั้งคณะกรรมการว่าสามัญทำการสืบสวนและ สอบสวนพฤติการณ์ต่าง ๆ ตามมาตรา ๑๒๑ แห่งรัฐธรรมนูญ ทานประธานและแทนสมาชิก ที่เคารพ กระผมขออย่าเป็นประการสำคัญในวันนี้อาจถามของผูเสนอผู้ใดถึงกัซารีนั้น เราคงจะเข้าใจคลาดเคลื่อนไปเป็นอันมากได้ฟังแทนสมาชิกหลายท่านอภิปราย ก็รู้สึกว่ ยังมีความเข้าใจไขว้เขวอยู่ในผู้พิชิตของคุณมนตรีอยู่ จึงทำให้มองเห็นภาพว่าคุณมนตรีและ คณะเสนอผู้พิชิตตามมาตรา ๑๒๑ นั้น มุ่งที่จะไปสอบสวนและสืบสวนบุคคลภายนอกว่า ได้ กระทำการทุจริตอันทำลายชาติจริงหรือไม่ แล้วเพื่อจะเอาตัวไปลงโทษตามกฎหมาย ก็คิด เมืองไม่ใช่เช่นนั้น ในผู้พิชิตของคุณมนตรีได้เสนอต่อสภานี้ให้ตั้งกรรมาธิการนั้น ซึ่งเจ้าตัว ก็ได้แถลงต่อสภาน้อย่างชัดแจ้งว่า มีความมุ่งหมายแต่เพียงเพื่อให้มีการตั้งคณะกรรมการขึ้น คณะหนึ่ง เพื่อไปสืบสวนและศึกษาเรื่องราวต่าง ๆ ของการบริหารราชการแผ่นดิน

ของฝ่ายบริหารของรัฐบาลเท่านั้น ว่ารัฐบาลที่แล้วมาก็ดี หรือต่อ เนื่องมาถึงรัฐบาลปัจจุบันก็ดี
 ได้ดำเนินการบริหารราชการแผ่นดินเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวน สั่งการเจ้าหน้าที่ทำการ
 สืบสวนสอบสวนบุคคลผู้ต้องหาหลายชาติขึ้นไปถึงไหน ท้องการจะผูกติดการวินิจฉัยการดำเนินการ
 ของฝ่ายบริหารเท่านั้น เป็นสำคัญ ท่านประธานที่เคารพ เมื่อเจตนาของผู้เสนอญัตติมี
 ความมุ่งหมายแต่เฉพาะในขอบเขตอันจำกัดในวงแคบเพียงแต่จะสอบสวนเหตุการณ์ต่าง ๆ
 ของฝ่ายบริหารเท่านั้น จึงถือว่าไม่ได้เกินขอบเขตแห่งการวิพากษ์วิจารณ์อำนาจหน้าที่
 ของสภาฯ จึงใคร่จะขอประทานกราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพ ขอได้โปรดพิจารณา
 มาตรา ๑๒๒ แห่งรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้อย่างไร วุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร มีอำนาจ
 เลือกสมาชิกของแต่ละสภาฯ เป็นคณะกรรมการสามัญ และมีอำนาจเลือกบุคคลผู้เป็นสมาชิก
 หรือมีได้เป็นสมาชิกทั้ง เป็นคณะกรรมการวิสามัญ เพื่อดำเนินการหรือพิจารณาสอบสวน
 หรือศึกษาเรื่องใด ๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภาแล้วรายงานต่อสภา บัญญัติไว้ทั่วไปว่า
 การที่ผู้ลงมติกับคณะใด เสนอเรื่องราวต่อท่านประธาน ท่านประธานได้พิจารณา โดยละเอียด
 รอบคอบแล้วได้บรรจุเข้าสู่วาระระเบียบวาระการประชุม ก็หมายความว่าข้อความทาง
 ญัตติเสนอผู้ขึ้นได้ เสนอจนได้บรรจุระเบียบวาระนั้น คงจะใคร่ทรงพิจารณาหรือรอบคอบแล้วว่า
 ไม่ได้เกาะกาวกายหรือนอกเหนือเกินขอบเขตไปสอบสวนเอาความผิดบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่มีได้
 ต้องการจะสอบสวนภายในอำนาจหน้าที่ของสภาเท่านั้น เพราะฉะนั้นในบัดนี้สภาฯ จึงควร
 ได้ตีความกันเสียให้ชัดแจ้ง ว่าการบริหารการปฏิบัติภายในอำนาจหน้าที่ของสภาฯ นี้มีอยู่แต่ไหน
 เพียงใด ได้มีเพื่อนสมาชิกหลายท่านกล่าวว่า เราจะตีความอำนาจหน้าที่ของสภาฯ นี้ เรา
 ไม่สามารถจะตีได้ว่าแค่นั้น เพียงใด กระผมเห็นตรงกันข้ามว่านี่เป็นวันสำคัญที่สุดของสภาฯ
 เราได้เคยมีบทบัญญัติมาตรวจอย่างนี้มานานแล้ว เราได้เคยตีความกันให้ชัดแจ้ง ให้เป็นที่
 คลุมเครือของบรรดาสมาชิกทั้งหลายทั้งปวงว่า อำนาจและหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรนั้น
 มีแต่ไหนเพียงใด กระผมเห็นเป็นการจำเป็นอย่างยิ่ง ไหน ๆ เราได้มีการประชุม
 ร่วมรัฐสภาแล้ว ควรจะตีความให้ชัดเจน วางขอบเขตของบทบัญญัติมาตรา ๑๒๒
 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรให้ชัดแจ้งว่า เรามีอำนาจแต่ไหนเพียงใด
 เพื่อให้บรรดาเพื่อนสมาชิกแห่งรัฐสภาฯ นี้จะได้ดำเนินการบริหารในหน้าที่ของตนภายในขอบเขตที่

เราได้ให้ความไว้ มิฉะนั้นจะเปะปะไป ท่านประธานที่เคารพ ถ้าหากว่าสมาชิกคนใดคนหนึ่งได้เสนอญัตติต่อสภานี้ ขอให้ตั้งกรรมาธิการ เพื่อไปสอบสวนผู้ว่าราชการจังหวัด ไปสอบสวนปลัดกระทรวง ไปสอบสวนข้าราชการคนหนึ่งที่อันฎีบิการไม่ชอบ เพื่อจะเอาความผิดมารายงานต่อสภา กระผมไม่เพิ่มพียงด้วย กระผมเพิ่มด้วยกับเพื่อนสมาชิกที่ได้อภิปรายมาแล้ว แต่หากหากผู้ใดในท้องถ้งการให้ตั้งกรรมาธิการ เพื่อไปสอบสวนการบริหาร ของฝ่ายรัฐบาลเท่านั้น กระผมเห็นว่าอยู่ในหน้าที่ของมาตรา ๑๒๑ จะกระทำได้ ท่านประธานที่เคารพ ใครจะขอประพาทกราบเรียนต่อไปว่า อันอำนาจหน้าที่ของรัฐสภานั้นเมื่ออย่างไร ไ้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๖ อย่างชัดแจ้งว่า "วุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน โดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้" รวมความว่าอำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรมันมีหน้าที่ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินโดยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ โดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญว่าไว้ประการใดเราก็อยู่ในมาตราต่อไป คือ ๑. ตั้งกระทูถาม ๒. เปิดอภิปรายตามมาตรา ๑๕๔ ๓. เปิดอภิปรายตามมาตรา ๑๕๕ มีปัญหาสำคัญอยู่ตรงนี้ เมื่ออำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจดังกล่าวนี้แล้ว ใครจะขอประพาทกราบเรียนว่า ในมาตรา ๑๕๕ นั้นให้อำนาจรัฐสภามีอำนาจหน้าที่ที่เปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาล ในเมื่อบรรดาสภาผู้แทนราษฎรหรือรัฐสภานี้เห็นว่ารัฐบาลใดก็ตามบริหารราชการแผ่นดินอันจะยังมีความเสียหายสู่ชาติบ้านเมืองหรือบริหารราชการแผ่นดินไม่สุจริตด้วยประการใด ๆ ก็มีหน้าที่ที่จะเปิดอภิปรายให้รัฐบาลนั้นออกไปเสียได้ การที่จะ เปิดอภิปรายให้รัฐบาล ไ้ออกจากตำแหน่งหน้าที่ไปนั้น ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เป็นเรื่องสำคัญเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ เพราะฉะนั้นก็ข้อไปว่า เมื่อมีหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่ง หรือมีข่าวลืออย่างใดอย่างหนึ่งว่ารัฐบาลนั้นบริหารราชการ โดยไม่สุจริต เราจะเสนอญัตติเปิดอภิปรายตามมาตรา ๑๕๕ เลยที่เกี่ยวหรือท่านประธานที่เคารพ ทางที่ถูกต้องสมควรสภาทุกคนต้องมีหน้าที่ไปศึกษาว่าข่าวที่ตำหนิติเตียนรัฐบาลนั้นถูกต้องหรือไม่ ทุกกรณีหน้าที่ไปศึกษาคำที่มีหนังสือพิมพ์ลง คำที่มีข่าวว่ารัฐมนตรีหรือคณะรัฐบาลทุจริตนั้นจริงหรือไม่ เพราะฉะนั้นนี้แหละคือหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรของไปศึกษา ไปสอบสวนหาข้อเท็จจริง ก่อนที่เราจะเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจตามมาตรา ๑๕๕ บัญญัติข้อไปว่า การที่ผู้แทนราษฎรหรือสภานี้มีหน้าที่ไปศึกษา ไปสืบสวนและสอบสวนหาข้อเท็จจริง เพื่อควรแก่การเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ หรือ

กวระจะรับข้างขึ้น ไม่เสีย นี่แหละคือท้าวที่ ปัญหาที่มีต่อไปว่า ท้าวที่ของขุนแทนแต่ละคน
 ที่จะไปสืบสวนและสอบสวนกิจการต่าง ๆ การบริหารราชการของรัฐบาลนั้นเราไม่มีเอกสารชี้
 เราไม่มีสิทธิอันใดคุ้มครองนอกจากมาตรา ๑๖ เท่านั้น มาตรา ๑๖ ได้ให้สิทธิของ
 บรรดาขุนแทนราษฎรและรัฐสภาที่จะสามารถตั้งกรรมการ เมื่อ เป็นคณะกรรมการขึ้นมา
 แล้วตามมาตรา ๑๖ ขอมมีเอกสารชี้ขอมมีสิทธิที่จะเรียกบุคคลมาสอบสวน มีสิทธิที่จะ
 เรียกเอกสารมาดู เพื่อจะได้ใครครองให้ลงแห้ว การบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาล
 แต่ละกระทรวงทบวงกรมมัน เป็นไปโดยชอบหรือไม่ ถ้าเราใ้ดูเอกสาร ใ้ดูเรื่องราวต่าง ๆ
 โดยถ่องแท้แล้ว ใ้สอบถามจากบุคคลที่เราเรียกมาสอบสวนโดยใ้สิทธิตามมาตรา ๑๖
 แล้ว เห็นว่ารัฐบาลทำถูกทำชอบชั่วร้าย ไม่ใ้เป็นไปตามข่าวหนังสือพิมพ์ ไม่ใ้เป็น
 ไปตามข่าวที่ใ้ได้โฆษณากับแต่ประกาศโรค เราก็จะจับยังงั้นไม่เปิดอภิปราย ไม่ใ้สิทธิ
 ตามมาตรา ๑๕ แต่ถ่วงตรงกันข้าม เราเห็นว่าการบริหารราชการแผ่นดินหรือหลักฐาน
 ต่าง ๆ ที่เราสืบสวนมา รัฐบาลนั้นเป็นไปโดยไม่ชอบ เราก็จะใ้เปิดอภิปรายต่อไป นี้
 แต่ละครั้งท่านประธาน เมื่อท้าวที่ของบรรดาขุนแทนราษฎรมีตัวประกาศโรคนี้ เพราะฉะนั้น
 ขุนแทนราษฎรมีสิทธิที่จะ เสนออุทธรณ์เพื่อตั้งกรรมการ เพื่อ ไปทำการสืบสวนสอบสวน
 กิจการใด ๆ อันที่รัฐบาลใ้บริหารปฏิบัติการไปใ้คงสิ้น กระทบใ้ใครจะขอประหาม
 กรามเรียนว่า ถ้าหากว่าเราไม่สามารถตั้งกรรมการตั้งกล่าวนี้ใ้ได้แล้ว มาตรา ๑๖
 จะบัญญัติไว้ทำไม กระทบใ้ใครจะขอประหามกรามเรียนด้วยความเคารพว่า สมมติว่า
 มีคนจะแย้งขึ้นมาว่า อ้าว ถ้าสงสัยก็ตั้งกรรมการ อยู่ก็ ๆ ก็ตั้งกรรมการเลย ถ้าตั้ง
 กรรมการไม่ต้องการก็เปิดอภิปรายใ้รัฐบาลแถลงข้อเท็จจริงตามมาตรา ๑๕ หรือถ้าไม่ใ้
 มาตรา ๑๕ มีอะไรก็เสนอไม่ใ้วางใจตามมาตรา ๑๕ ถ้าเราทำอย่างนั้น มีเรื่อง
 อะไรใ้มาตรา ๑๕ มีอะไรใ้มาตรา ๑๕ มีอะไรก็ตั้งกรรมการ ถ้าหากสิทธิ
 ของขุนแทนราษฎรมีชอบเชตจกักใ้เพียงแค่นี้ มาตรา ๑๖ จะบัญญัติไว้เพื่ออะไรกับ
 ท่านประธาน แล้วเมื่อไรเราถึงจะใ้มีการตั้งกรรมการไปศึกษาและสอบสวน การที่ใ้
 มีบทบัญญัติมาตรา ๑๖ ใ้มีการตั้งกรรมการไปศึกษาและสอบสวนนั้น ก็เพื่อเป็นการ
 สืบสวนเบื้องต้นเป็นขบวนการของการที่จะใ้ตามมาตรา ๑๕ นั้นเอง ถอนที่เราระจะใ้

อย่างกว้างขวาง กล่าวคือไม่ควรจะจำกัดเฉพาะวงงานของสภา **คือการบริหารนา**
 ราชภัฏหมายหรือออกกฎหมายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น **ควรจะพิจารณาจนถึงหน้าที่ขอบเขต**
 ในการตรวจตรา สอดส่องการบริหารของฝ่ายบริหารด้วย ซึ่งการบริหารนั้นบางครั้งอาจจะ
 กระทบถึงประโยชน์ของชาติของประชาชน **จึงควรจะให้สอดคล้องต้องกันกับวิถีทาง**
 การปกครองระบอบประชาธิปไตยโดยเจตนารมณ์ของยูวาทกฎหมายรัฐธรรมนูญ **ฉบับนี้ก็คือ**
 เจตนารมณ์ของคณะกรรมาธิการของรัฐสภาที่พิจารณาถึงความนี้ **มองเห็นแล้วว่า** ได้
 เป็นไปอย่างกว้างขวาง ไม่ได้อยู่ในวงแคบของการให้รัฐสภามีอำนาจพอสมควร **ท่านประธาน**
 ที่เคารพ **กระผมจึงมีความเห็นด้วยความสุขใจว่า** การที่ท่านสมาชิกได้เสนอญัตติข้อตั้ง
 กรรมาธิการ ไปสอบสวนเรื่องราวใด ๆ **ถ้าหากจะไปสอบสวนบุคคลภายนอก** กระผม
 ไม่เห็นด้วย **ถ้าจะสอบสวนเพียงการบริหารราชการของฝ่ายบริหารของรัฐบาลนั้น** ว่า ได้
 ดำเนินการในเรื่องนี้ไปถึงไหนแล้ว **แล้วมารายงานให้สภาทราบ** เพื่อสภานี้จะได้ให้
 ความไว้วางใจต่อรัฐบาลนี้ยอมกระทำได้

ประการสุดท้ายท่านประธานที่เคารพ **กระผมขออย่าอีกหนักหน่วงที่ท่านประธาน**
 โคซมวค ประเด็นในวันนั้นว่า **ขอให้สภานี้วินิจฉัยชี้ขาดเสียด้วยว่า** ญัตติของคุณมนตรีนั้นจะเข้า
 สู่สภาได้หรือไม่ **ข้อขมวค หรือญัตติ หรือประเด็นอันนี้** กระผมคิดว่าสภานี้จะกระทำมิได้
 สภานี้เป็นรัฐสภา เป็นการประชุมรวม การที่จะประชุมรวมของรัฐสภานั้น **ได้บัญญัติไว้**
 ในรัฐธรรมนูญชัดแจ้งว่า **รัฐสภานี้จะประชุมรวมเพื่อตีความรัฐธรรมนูญเท่านั้น** การประชุม
 รวมของรัฐสภา ไม่สามารถจะกล่าวลง โฉนดชี้ขาดญัตติของบุคคลหนึ่งบุคคลใดได้ **การจะชี้ขาด**
 ญัตติของบุคคลหนึ่งบุคคลใดได้นั้น เป็น เรื่องของสภาผู้แทนราษฎร **รัฐสภาอันประชุมรวมนี้**
 ตีความเท่านั้นว่ามาตรา ๑๒๖ กำหนดอำนาจหน้าที่ของสภาได้แต่ไทยเพียงใด **แล้วกล่าว**
ไว้ว่า มีอำนาจเท่านั้น **ส่วนญัตติของคุณมนตรีจะเข้าการตีความหรือไม่** ก็เป็นเรื่องซึ่งเรา
 จะไปว่ากันในสภาผู้แทนราษฎร **กระผมเห็นพ้องด้วยกับความคิดเห็นของอาจารย์** **กมล**
สมวิเชียร ว่าเราไม่ควรจะกล่าวลงไปอย่างนั้น **แต่เราหมยกับญัตติของคุณมนตรีว่า**
เป็นญัตติที่พอเป็นแนวทางที่จะพูดกันถึง เรื่องการตีความนี้ **ได้ความนี้มีปัญหาเกิดขึ้น** **เราก็ควร**
จะตีความกัน **และเราก็ควรจะตีความกันให้ชัดเจนเสียเลยวันนี้ว่า** **ขอบเขตหน้าที่**

ของสภานั้นแต่ใหม่เพียงใด ขอประทานด้วยความเคารพครับ

ประธานรัฐสภา : คุณสวัสดิ์ครับ คือที่ผมขอมติ คุณสวัสดิ์คงฟังศาลาเคลื่อน
ไม่ได้บอกว่าจะเข้าสภาได้หรือไม่ ขอความยุติกันนั้นทั้งกรมราชการนี้ ตามมาตรา

๑๖ นี้เกี่ยวกับอันจะไขว่ไขว่ไม่อีก เชิญคุณพจน์ ปู่ปลาคม ครับ

นายพจน์ ปู่ปลาคม สมาชิกวุฒิสภา : ทานประธานที่เคารพ กระผม

นายพจน์ ปู่ปลาคม สมาชิกวุฒิสภา ขอประทานกรวณเรียนว่า ในกรณที่เราระตีความ
คำว่า "เรื่องใด ๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภา" เราจะตีความจากไหน

ถ้าจะตีความเอาจากว่าควรหรือไม่ควร ก็เป็นอันว่าไม่รู้จักจบ เพราะความเห็นทั้ง ๒
ข้างนี้ย่อมจะอ้างเหตุผลใด ๆ ได้เสมอ เมื่อรัฐธรรมนูญ ได้บัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

เราก็จะต้องหาอำนาจและหน้าที่ของสภาว่ามีอยู่ในบทบัญญัติมาตราใด ๆ บางในรัฐธรรมนูญ
นี้ขึ้นต้น กระผมขอกรวณเรียนเสียก่อนว่า ในมาตรา ๓ เจาบัญญัติว่า "อำนาจ

อธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย" แต่ว่าอำนาจนี้ไม่ได้มอบให้ท่านสมาชิกวุฒิสภา มาใช้
ได้มอบให้พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจนั้นตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้น

ก็ต้องดูว่า รัฐธรรมนูญได้บัญญัติอะไรบางในเรื่องอำนาจหน้าที่ อำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรี
แบ่งไปว่า มีหน้าที่บริหารราชการแผ่นดินตามมาตรา ๑๗ และอำนาจของศาลก็ได้แบ่งไปว่า

การพิจารณาพิพากษาคดีเป็นอำนาจของศาลตามมาตรา ๒๐๒ เพื่ออำนาจนิติบัญญัติมี
อะไรบ้าง ๑. พิจารณาร่างพระราชบัญญัติตามมาตรา ๑๘ และ ๒. อำนาจควบคุม

การบริหารราชการแผ่นดิน ควบคุมอย่างไร ควบคุมโดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ
มีปรากฏในมาตราข้อไปว่า ตั้งกระทรวงตามรัฐธรรมนูญ เกี่ยวกับการในหน้าที่ตามมาตรา ๑๘

เปิดอภิปรายทั่วไปตามมาตรา ๑๕ ลงมติไม่ไว้วางใจโดยมีการเปิดอภิปราย ตามมาตรา
๑๕ เพราะฉะนั้นอำนาจหน้าที่ของสภาจึงเป็นการกระทำคล้ายบริหาร ไม่ใช่ต่อบุคคลอื่น หน้าที่

การควบคุมเขานอกไว้แล้วตามมาตรา ๑๖ ว่าควบคุมได้อย่างไรบ้าง ดังนั้นแม้จะ
ตั้งกรรมากรไปสอบสวนการกระทำของรัฐบาล ก็ไม่เพิ่มเติมในมาตราใหม่ให้ท่านเจาออกไว้

แล้วว่าให้ทำได ๓ อย่างนี้ ยิ่งกว่านั้นในปัญหาที่ว่า ผู้ตีที่เสนอมาน้อยอยู่ในอำนาจ
หน้าที่ของสภาหรือไม่ ก็คงดูผู้ตีอันนั้นว่าขออย่างไร คำขอขึ้นต้นก็เรื่องเสนอผู้ตี

ใหม่มีที่สอมสวนมณฑลหลายชาติและเพิกถอนสัญชาติของบุคคลชั้นนั้น ๆ และกินที่อยู่กับอคว่าเห็นสมควรให้สถานนี้มีที่ตั้ง เรื่องให้กรรมวิธีการของสภาสอบสวน สอบสวนใคร สอบสวนบุคคลภายนอกที่มีชื่ออย่างนั้น แล้วจะมาแปลอคว่าให้ไปสอบสวนรัฐบาล จึงให้สอบสวนรัฐบาลทำไม่ได้ ไม่มีพบผู้ใดมาตราใดเลยที่ให้อำนาจที่จะอยู่ที่ ๆ ก็ไปสอบสวนรัฐบาลถ้าหากไม่ไว้วางใจเขาหรือสงสัยในเหตุอะไรข้อใด ก็มีสิทธิที่จะกระทำไปตามที่รัฐธรรมนูญให้อำนาจ ก็ต้องกระทำตาม ส่วนที่ว่าสมาชิกจะไปอะไรเล่า ในการที่จะไปเปิดอภิปรายหรือจะไปตั้งกระทู้ถาม อันนั้นมัน เป็นหน้าที่ของสมาชิกที่จะสืบเสาะ ไม่ใช่ว่าเป็นหน้าที่ของสภาจะไปสืบเสาะ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้มีการตีความในมาตรา ๑๒๑ กระผมเห็นว่าอำนาจหน้าที่ของสภาคือตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และคงมีอยู่ ๓ อย่างนี้เท่านั้น และส่วนปัญหาที่พ่วงมากกระผมก็เห็นว่าไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภา

นายพานิช สัมภวคุปต์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (เพชรบุรี) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม พานิช สัมภวคุปต์ แห่งเพชรบุรี พรรคธรรมสังคม กระผมได้ฟังการอภิปรายของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติมาด้วยความเคารพทุก ๆ ท่าน รวมทั้งของท่านประธานด้วยที่ท่านได้แยกแยะประเด็นเพื่อใ้การวินิจฉัยนี้ เป็นไปอย่างชัดเจนและเรียบร้อย แต่กระผมเห็นว่ายังมีความเข้าใจผิดกันในประเด็นที่สำคัญอย่างยิ่ง เป็นทำนองที่ว่าเขาไม่ถูกที่ค้นคว้า คือว่าผู้พิทักษ์ของเรื่องนี้ก็คือว่า มาจากคุณมนตรีที่เสนอเพื่อขอให้การสอบสวนคณะบุคคลซึ่ง เป็นกรรมการที่ไต่ทำการสอบสวน เรื่องการบ่อนทำลายชาติ อะไรทำนองนั้นของคณะบุคคลจำนวนมาก แต่ว่าผู้พิทักษ์ขอให้การตีความในวันนี้ มาจากความเข้าใจในแง่ที่ว่าผู้พิทักษ์ของคุณมนตรีนั้น เป็นเรื่องพิทักษ์ให้สอบสวนในเรื่องการบ่อนทำลายชาติหรือการเพิกถอนสัญชาติของคณะบุคคลหนึ่ง ซึ่งกระผมไม่ประสงค์จะออกนาม เป็นการเข้าใจผิดก็แลครับ ซึ่งเราจะเห็นได้จากเอกสารของผู้พิทักษ์ทั้ง ๒ ฝ่าย ซึ่งกระผมอยากจะทำให้สถานนี้ได้โปรดพิจารณาข้อพิทักษ์ของคุณมนตรีนั้นจริงอยู่ได้ เสนอผู้พิทักษ์ให้สถานีมีที่สอบสวน การบ่อนทำลายชาติและอะไรที่อะไร ไ่กลางหาว่าการร้องทุกข์และการสอบสวน ใครกระทำมาแล้ว แต่โดยทั่วไปโดยเมื่อพิทักษ์ว่าผู้พิทักษ์มีที่ปรึกษาที่ปรึกษาที่โดยมีชื่อ เห็นสมควรให้สถานนี้มีที่ตั้ง เรื่องนี้ให้คณะกรรมการของสภาสอบสวนแล้วรายงานให้สภาทราบ ท่านสมาชิก

ผู้มีเกียรติที่เคยมั่งลงนั้นไต่แปดไปในทันองว่า จะให้มีที่สอบสวนการบ่อนทำลายชาติ
 จาหากว่าเป็นเช่นนั้นแล้ว ในวาระที่นั้นจะบอกไว้ว่าไม่ว่าผู้ที่มีอิทธิพลอันมีอำนาจที่โดยมีขอบ
 จุณงหมายในหนักคือว่าของการที่จะให้ตั้งกรรมการสอบสวน คณะกรรมการผู้ทำการสอบสวน
 อีกคณะหนึ่งซึ่งถือว่าได้กระทำผิดทางหาก จึงเป็นการสอบสวนเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล
 มิใช่เป็นการไปสอบสวนบุคคลภายนอก ซึ่งเป็นการสุกเอื้อนของสถานที่ซึ่งเอื้อนมือไปถึง
 เพราะเหตุนี้จึงนับว่า เป็นการเข้าใจผิด แล้วกระผมขอประทานโทษข้อเอื้อนเอื้อน คือว่า
 คณะกรรมการ มติในทรวง และคณะที่เสนอนั้น ท่านก็บอกว่าได้เสนอ เนื่องจากได้มีสมาชิกสภา
 ผู้แทนราษฎรจำนวนหนึ่ง ได้เสนอผู้คดีให้สภาทำการสอบสวนการบ่อนทำลายชาติและการ
 เพิกถอนสัญชาติท่านเข้าใจไปอย่างนั้นครับ แต่ความจริงทำได้นั้นเช่นนั้นไม่ คือว่าไม่
 ถูกเป้า เภาไม่ถูกที่ค้นคว้าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงมีหน้าที่ว่าตามมาตรา ๑๖๐ นั้น
 สภาที่มีอำนาจสอบสวนขอเขตเพียงใด แค่นั้น ซึ่งกระผมอยากจะขอกราบเรียน
 ต่อประธานรัฐสภาว่า ตามมาตรา ๑๖๐ นั้น อำนาจหน้าที่ของสภาที่เป็นมีสำคัญก็คือ
 ว่าที่พูดว่าเรื่องใด ๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรนี้ครับ เราจะแปล
 เจตนารมณ์ของบทนี้ ถ้าสิ่งใดที่กระทำที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้ให้เป็นหน้าที่ ของสมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎร ให้เป็นหน้าที่ซึ่งย้ายขึ้นที่บัญญัติแล้ว ก็ถือว่าเป็นเรื่องใด ๆ อันอยู่ใน
 อำนาจหน้าที่ของสภาทั้งสิ้น ซึ่งคณะกรรมการก็ยอมเอื้อนมือที่จะเข้าไปศึกษา เขาไป
 สอบสวนได้ ที่กระผมอยากจะขอกราบเรียนเสียก่อนว่า ในผู้คดีทั้ง ๒ อันนี้ ในเบื้องต้น
 ผู้คดีของคณะที่เห็นว่าให้อำนาจสืบสวนแม่แก้วจะสอบสวนคณะเจ้าพนักงาน ผู้ทำการสอบสวน
 เรื่องนั้นแหละ ๆ มา โดยถือว่ากระทำการบกพร่องตามหน้าที่ก็ตาม กระผมก็ยังไม่เห็น
 คุ้มในการที่จะมีอำนาจสอบสวนไปเพียงนั้น เพราะเหตุโรครบ ก็เพราะเหตุว่าอำนาจ
 การสืบสวนนั้นย่อมเป็นอำนาจตามกฎหมายอีกฉบับหนึ่ง คือว่ากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
 สอบสวนเพื่อเอาตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษนั้นครับ ที่หรืออีกอันหนึ่งก็คือว่าอย่างอำนาจ
 ของคณะ ป.ป. ที่จะสืบสวนข้าราชการผู้ทุจริต อำนาจของสภานั้น กระผมคิดว่าไม้อาจจะ
 เอื้อนมือไปถึงได้ ถ้าเอื้อนมือไปถึงแล้วนั้นครับ เจ้าหน้าที่ข้าราชการทั้งหลายที่จะ
 หวาดหวั่นวิตกกันเป็นอันมากว่า อำนาจของสภานั้นหากจะเอื้อนมือเข้าไป แล้วก็ทำให้

เขาที่อยู่ในการทำงาน แล้วที่สถานีไม่ต้องทำอะไรกันแล้วละครับ สืบสวน สอบสวนศึกษา
 สิ่งเหล่านี้กันแล้วก็ไม่ต้องมาออกกฎหมายกันละ ที่อีกข้อหนึ่งในการที่จะ เอ็มมีเอ ไปถึง
 สอบสวนบุคคลภายนอก เช่น ไปสืบสวนสอบสวนคณะบุคคลตามที่นาย เสนอผู้พิทักษ์เข้ามา ที่ขอ
 ใ้ให้ความมันเข้าใจ นั้นยิ่งไกลกว่าเหตุครับ เพราะสถานีไม่มีอำนาจในการที่จะไปสอบสวน
 ในวงการภายนอกเลยครับ อันนั้นก็เป็นเรื่องของอำนาจของพนักงานสอบสวน อำนาจของ
 ศาลสถิตย์ยุติธรรมเช่นเดียวกัน ไม่มีทางหรอกครับ ที่ที่เราอยากจะทำขอจำกัดเขตว่าอำนาจ
 หน้าที่ของสถานีของคณะกรรมการรมช.การคุ้มครอง ๑๖๐ นั้นเป็นเพียงไรแค่ไหน กระผม
 ก็อยากจะทราบเรียนจากการที่ท่านสมาชิกได้กล่าวมาแล้ว คือมีอำนาจควบคุมการบริหาร
 ราชการแผ่นดินของรัฐบาล มีอำนาจในการที่จะตั้งกรรมการ อภิปรายไม่ไว้วางใจอะไร
 ท่านองนั้น รวมทั้งอำนาจของเราในการที่จะออกกฎหมาย กระผมอยากจะเน้นในคำที่ว่า
 อำนาจหน้าที่อีกอันหนึ่งซึ่งอยากจะขออภิปราย คืออำนาจหน้าที่อันเกิดมาจากตัวแผนของสภาครับ
 ตัวแผนของสภานั้นก็คือว่า คณะกรรมการสามัญซึ่งสภาได้ตั้งเอาไว้ ๑๐ กว่าคณะ
 เหมอมอบให้กรมการมีหน้าที่ทางด้านการทหาร ทางด้านการ เศรษฐกิจทางด้านการ
 ต่างประเทศ ทางด้านการปกครอง อันนั้นกระผมขอ เน้นว่า เป็นอำนาจหน้าที่อันอยู่ใน
 อำนาจหน้าที่ของสภาเหมือนกันครับ มอบให้เขาไปแล้ว ให้เขาไปทำ อย่างเช่น
 คณะกรรมการการ เศรษฐกิจ มอบให้เขาไปแล้ว หน้าที่ของคณะกรรมการก็คือว่า
 ได้รับมอบหมายจากสภาในกฎหมายที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจ ทางสภาลงมติในวันเรื่องให้พิจารณา
 และอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการ เศรษฐกิจในรายงานของเขา ในขอบเขต
 แห่งงานของเขาที่เขาจะได้พิจารณาศึกษาสอบสวนเพื่อเอามาทำงาน เพื่อชาติบ้านเมือง เขา
 ย่อมมีอำนาจที่จะทำได้ เพราะฉะนั้นอย่างในเรื่องนี้ละครับ อำนาจของคณะกรรมการนี้
 กระผมคิดว่าทั้ง ๒ กรณีจะสอบสวนเจ้าพนักงานก็ตามจะสอบสวนบุคคลภายนอก คณะบุคคล
 นั้น ๆ ก็ตาม ย่อมไม่มีอำนาจที่จะทำได้ และสภาไม่มีอำนาจที่จะไปตั้ง เขา ไปสอบสวน
 เรื่องเหล่านี้ได้ กระผมจึงขอทราบเรียนว่า อำนาจของคณะกรรมการนั้นย่อมอยู่
 ในขอบเขตอันจำกัด ซึ่งโดยผลของมาตรา ๑๖๑ นี้กระผมอยากจะกล่าวเหตุผลสนับสนุน
 อีกอันหนึ่งว่า ถ้าหากว่าสถานีมีอำนาจหน้าที่ ไปสอบสวนข้าราชการก็ ไปสอบสวนบุคคล

ภายนอกก็ซึ่งบุคคลภายนอกนั้นอาจจะ เข้ามารลงทุนในประเทศไทย ในแง่การลงทุนอุตสาหกรรม หรือการค้าขายใด ๆ เพื่อให้คนมีงานทำในประเทศ อันเป็นปัญหาแก่คนว่างงาน ถ้าหากเราจะมีไม่บังคับสอบสวนเขา เขาก็ทำงานด้วยการระดมทุนจากตัว ประเคียว ๆ สักก็สอบสวนแล้ว ใคร เล่ากลับมาเขาจะมาลงทุนในประเทศ เมื่อเขาไม่มาลงทุนในประเทศแล้ว เราจะหางานให้คนว่างงานทำได้อย่างไรกัน อันนี้เป็นเหตุผลที่สนับสนุนด้วย ซึ่งกระผมคิดว่าในที่สุดแล้วการที่จะพิจารณาว่าอำนาจของกรมการศึกา จะมีอำนาจเพียงใด แต่ใหม่ั้น เราจะต้องพิจารณาด้วยความระมัดระวังอย่างรอบคอบที่สุดครับ เพราะเหตุว่าเกี่ยวกับผลประโยชน์แห่งชาติบ้านเมืองของเรา

นายชวน หลีกภัย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ทรง) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ชวน หลีกภัย พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดศรีสะเกษ กระผมคิดว่าประเด็นแรก ที่สมาชิกสภานิติบัญญัติที่ท่านสมาชิกกลุ่มหนึ่ง ได้เสนอขึ้นมา เพื่อให้ คณะกรรมาธิการวิสามัญนี้ทำอะไร เพราะเหตุว่าสมาชิกฝ่ายหนึ่งบอกว่า คณะกรรมาธิการวิสามัญที่จะให้ทั้งขึ้นมาใหม่ เพื่อสอบสวนบุคคลที่มิระนาม หรือบุคคลที่ใครระบุไว้ใน คำเสนอข้อที่ ๓ หรือ ๔ ท่าน อีกกลุ่มหนึ่งบอกว่า ความจริงแล้วจุดประสงค์ของผู้ที่ เสนอผู้ที่ขึ้นมา ไม่ใช่ให้สอบสวนบุคคลเหล่านั้น แต่ต้องการให้สอบเจ้าหน้าที่ซึ่งได้สอบสวนบุคคล เหล่านี้มาแล้ว กระผมคิดว่าประเด็นนี้เป็นประเด็นแรกที่ต้องทำความเข้าใจก่อนว่า ผู้ที่ที่ เสนอมาครั้งแรกนั้นต้องการอะไร ผู้ที่ที่ท่านสมาชิกจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ขอประทานโทษกระผมขอ เอยนามคือคุณมนตรี พงษ์พานิช กับพวก ได้เสนอ เขามานั้นกระผม สรุปจากถ้อยคำในนิติบัญญัติซึ่งปรากฏในหน้า ๓ ว่า ด้วยเหตุนี้จึงขอให้ สภานิติบัญญัติของสภาขึ้นมา เพื่อสอบสวนและนำหลักฐานของกรมตำรวจที่ทำการสอบสวน ที่องค์ เสนอมา นำมาพทวนทั้งที่ใหม่ ถ้ามีหลักฐานสมบูรณ์ โปรดสั่งสมล้างคำสั่งที่มีชอบ นี้คือประเด็น เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าความประสงค์ของกรรมาธิการวิสามัญที่เสนอ เขามานั้น เพื่อ เอาหลักฐานที่ตำรวจสอบสวนแล้วนำมาพทวนทั้งที่ใหม่ โดยเนื่อแห่งของมีก็คือว่า คณะ กรรมาธิการวิสามัญขึ้นมา เพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงใหม่ เป็นประเด็นแรก เมื่อเป็นอย่างนี้ ประเด็นจึง เข้ามารู้ว่าระที่ท่านประธาน ได้มานำ เสนอว่า เราจะต้องระมัดระวังให้ดีเกิดขึ้น

ในเรื่องนี้ว่าอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภาใหม่ถ้าหากว่าการนำหลักฐานที่ตำรวจไต่สวนไปแล้วมา
ตั้งคนสอบสวนใหม่ โดยคณะกรรมการสอบสวนใหม่นี้ ก็คณะกรรมการวิสามัญของสภา
จะตั้งถ้าตีความว่าสิ่งเหล่านี้อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรรมาธิการ ผู้ที่ทำการประธาณำมา
ปรึกษานี้เนี่ย ก็ยอมหมายความว่าเราต้องตีความห้ามว่ากรรมาธิการชุดนี้สามารถที่จะตั้งขึ้น
ได้และสอบสวนได้ กระผมคิดว่าจุดสำคัญของเรื่องที่ท่านสมาชิกทั้งหลายได้พูดกันมาแล้ว ก็คือ
ขอความในมาตรา ๑๒๐ เป็นที่นำสิ่งใดก็ตามมาตรา ๑๒๐ กับถ้อยคำในข้อบังคับการประชุม
ของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ข้อ ๗๔ ไขถ้อยคำที่เหมือนกัน กระผมขออนุญัตินำประธาน
ที่จะอ่านบทบรรณถ้อยคำนี้หนึ่งว่า "วุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจเลือกสมาชิก
ของแต่ละสภาตั้งเป็นคณะกรรมการวิสามัญ และมีอำนาจเลือกบุคคลผู้เป็นสมาชิก
หรือมิได้เป็นสมาชิกตั้งเป็นคณะกรรมการวิสามัญ เพื่อกะทำการหรือพิจารณาสอบสวน
หรือศึกษาเรื่องใด ๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภาแล้วรายงานต่อสภา" ถ้อยคำข้อ
๗๔ ในข้อบังคับการประชุมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติเขียนไว้ว่า "สภาอาจตั้ง
คณะกรรมการเพื่อทำการพิจารณาหรือพิจารณาสอบสวนหรือศึกษาเรื่องใด ๆ อันอยู่ใน
อำนาจหน้าที่ของสภา" ถ้อยคำในตัวบทบัญญัติรัฐธรรมนูญและข้อบังคับเหมือนกันทุกถ้อย
กระทั่งความ ปัญหาจึงมาอยู่ในประเด็นที่เราได้พูดกันมาหลายครั้งแล้วว่า อำนาจหน้าที่
ของสภาผู้แทนแล้วไหน ท่านสมาชิกจากจังหวัดตากและอีกหลายท่านได้พูดถึงอำนาจหน้าที่
ของสภาผู้แทนว่าอำนาจมีอยู่ ๒ ประการ คือออกกฎหมายกับควบคุมฝ่ายบริหาร แต่
ความจริงยังมีอำนาจที่นอกเหนือไปจากนั้นอีก ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่อื่น ๆ เช่นการให้
ความเห็นชอบในการตั้งคณะกรรมการ ปปป. หรือเช่นการให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้ง
ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ถ้าหากเราตีความอำนาจหน้าที่ของสมาชิกสภา
ผู้แทนหรืออำนาจของสภาใหม่แค่น้อยแต่เพียงการควบคุมรัฐบาล โดยการตั้งกรรมา
การเปิดอภิปรายทั่วไป การเสนอญัตติ กระผมคิดว่ากระผมเห็นด้วยกับท่านสมาชิกที่ได้พูดมาว่า
ถ้อยคำในมาตรา ๑๒๐ เราจะเขียนขึ้นมาทำไม แต่ถ้าวางเราจะตีความกว้าง
เหมือนอย่างที่ท่านสมาชิกท่านหนึ่งได้ตีความว่า สภาของเราควรจะมีความที่จะควบคุม
การภายในหรือลงดำไปถึงอำนาจฝ่ายบริหาร ถ้าเรากว้างไปถึงขนาดนั้น กระผมไม่แน่ใจ

เหมือนกันว่าเราจะทำไ้หรือ กระแหมคิดว่ากระแหมไ้มองจุกสำคัญองประเค้นนี้แล้ว ก็
 อยากจะสรุปกรวมเรีนนทานปรระชานว่า จุกสำคัญอยู่ใ้การแปลความหมายองคำว้า
 "อันอยู่ในอำนาจหน้าองสภา" จุกสำคัญอยู่ที่คำนี้ ถ้าเราตีความหมายองคำนี้ให้กว้าง
 เราก็คงมีอำนาจที่จะตั้งคณะกรรมาธิการวิสามัญเพื่อสอบสวนเรื่องใด ๆ ก็ไ้ทั้งสิ้น
 ปัญหาว่าเราจะตีความหมายองคำว้า "อันอยู่ในอำนาจหน้าองสภา" กว้างแ่แคบ
 แ่ไหนถ้าเราตีแคบจนกระทั่งสภานี้ไม่สามารถทำอะไรไ้เลย กระแหมคิดว่ามาตรา ๑๒๐
 ก็คงไม่มีผล กระแหมอยากจะหยิบยกตัวอย่างว่า เมื่อสภาสมัยที่แล้วเราเคยมีการตั้ง
 กรรมาธิการวิสามัญไปสอบสวนขอเท็จจริงเกี่ยวกับกรณีที่ดินที่สตีทิมในกรณีที่มีลาวเว่นคืน ... เพื่อ
 ให้ออบคอบว่าแผนที่ตามที่ระบุกับตัวที่คั้นนั้นแตกต่างคลาดเคลื่อนกับด้อย่างไร กระแหมยังมี
 ความเห็นมากไปกว่านั้นว่า สมมุติว่าเราจะไ้เสนอพระราชบัญญัติสักอับหนึ่ง สมมุติว่า
 เราแ่งแยกจังหวัดที่ย่างที่ทานสมาชิกทานหนึ่งไ้ทุกจังหวัด เราอาจจะแ่ง สมมุติ
 จังหวัดเชียงร่าย เราอาจจะตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นมาชุดหนึ่งเพื่อสอบสวน เพื่อไป
 สอบถามความคิดเห็นองชาวบ้านว่าเขามีความต้องการที่จะแยกจังหวัดจริงไหม กระแหม
 คิดว่าเราทำไ้ อำนาจอย่างนี้ไม่ใช่อำนาจในฐานะออกกฎหมาย หรือตั้งกระทู
 หรือควบคุมรัฐบาล แต่เป็นอำนาจโดยตรงตามมาตรา ๑๒๐ กระแหมคิดว่าทำไ้แต่ปัญหา
 ว่าเราจะมาตั้งกรรมาธิการวิสามัญเพื่อมาสอบสวนพฤติกรรมองสองนายชวน รัตนรักษ์กับพวก
 กระแหมขอประทานโทษถ้าทานสมาชิกจะ เอนามบุคคลผู้ใดจะ เอนามสกุลความ กระแหม
 คิดว่าถ้า เราจะตั้งคณะกรรมาธิการขึ้นมาสอบสวนบุคคลนั้นกับพวก เราทำไ้แค้ไหน
 อยู่ที่เราตีความหมายองคำว้า "อันอยู่ในอำนาจหน้าองสภา" กว้างแ่แคบแค้ไหน กระแหม
 เข้าใจเจตนารมของเพื่อนสมาชิกทานหนึ่งซึ่งไ้หยิบยกถึงสภาองออเมริกาขึ้นมา เราต้อง
 ยอมรับความจริงว่าสภาอง เขากับสภาอง เรานั้นต่างกันมาก อำนาจองกรรมาธิการ
 องสภาอเมริกาเป็นที่ยอมรับทั้งหมู่ประชาชน นักกฎหมายแ่สนักการเมือง เป็นที่ยอมรับ
 จะกล่าวไ้ว่า เป็นที่ยอมรับองทั่วโลก ถ้าหากว่าเราต้องกรวไปอำนาจเรากว้างถึง
 ชนากรรมาธิการองสภาอเมริกา เรามีอำนาจที่จะไ้ทรกรรมาธิการทำอะไรก็ไ้ เพื่อ
 แ่แสวงหาข้อเท็จจริงแล้วรายงานรายละเอียดที่ถูกต้องนำมาใ้ในการ เป็นแนวทาง ในการ

ออกกฎหมาย เราอาจจะทำได้ เมื่อสภามหากรรมการมีมติงานของเราที่ทำฝ่ายบริหาร เรา
 อาจจะทำได้ สร้างหนังสือหรือการแพร่ข่าวอย่างกว้างขวาง เกี่ยวกับเรื่องที่ต้องสวน
 ที่พิจารณาแล้ว นี่เป็นอำนาจของสภาอเมริกัน กรรมการของเขา แต่ปัญหาที่เรา
 ต้องยอมรับความจริงกันอีกครั้งหนึ่งว่า สภาของเรานั้นล้มลุกคลุกคลานมาจนกระทั่งบัดนี้
 ไม่ได้เป็นที่ยอมรับกันมาช้านานนัก คนมองสภาของเราในสายตาที่ไม่ค่อยเห็นดีชมเชย
 และก็มีคนที่พยายามทำในภาพพจน์ของสภาให้เสียอยู่ตลอดเวลา ซึ่งท่านต้องยอมรับความจริง
 อันนี้ เพราะฉะนั้นเราจะตีความกรรมาธิการอำนาจของสภายุทธวิธีของเราให้กว้างถึง
 ขนาดสภาของอเมริกัน กระผมคิดว่าจะไปไกลเกินไป กระผมได้พิจารณาปัญหา
 โคโย่งถึงจุดสำคัญของถ้อยคำที่ว่าอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภา โดยกระผมจะไม่คำนึงถึง
 ว่าจะปรากฏความมีผลประสงคฺเจตนาอย่างไร แต่กระผมจะตีความไปเพื่อผลประโยชน์
 ที่จะปฏิบัติได้จริง ๆ ว่า ถ้าเราจะตีความให้กรรมาธิการวิสามัญตั้งขึ้นมาใหม่ มีอำนาจ
 อย่างที่เราต้องการอย่างในกรณีที่เราเป็นประเทศขึ้นมาในวันนี้ กระผมคิดว่าคงจะมี
 มีทั้งผลดีและผลเสีย แต่เมื่อเปรียบเทียบกับกระผมมองเห็น ได้ชัดว่า ผลเสียนั้น
 จะมากกว่าผลดี เห็นได้ชัดที่สุด สมาชิกจะเข้ามาทักท้วงฝ่ายบริหารอย่างเด่นชัด
 สมมติว่าเราตั้งกรรมาธิการวิสามัญสอบสวนเรื่องที่เรากำลังพิจารณาอยู่นี้แล้ว พอไปเรา
 จะสอบสวนเรื่องอื่นเราก็ทำได้ ประการหนึ่ง ประการที่ ๒ จะเป็นการปฏิบัติงานขึ้น
 เพราะฝ่ายบริหารปฏิบัติอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในความเห็นของกระผมกระผมเห็นว่า
 เรื่องที่เป็นประเทศที่ห้ามประธานได้นำมาปรึกษา ซึ่งก็หมายความว่าเราตีความมาตรา ๑๖
 ว่าเฉพาะตัวอย่างที่ใดเกิดขึ้น ซึ่งสมาชิกได้นำผู้ที่เขาเสนอและมีผู้ทักท้วงในกรณี
 ให้ทั้งคณะกรรมาธิการวิสามัญขึ้นมาสอบสวนพฤติกรรมของบุคคลกลุ่มหนึ่ง ว่า เป็นผู้ที่
 บ่อนทำลายชาติ ตามผู้คนที่เสนอเข้ามาแล้ว กระผมเห็นว่าจะเป็นการนอกอำนาจหน้าที่
 ของสภาในความเห็นของกระผม กระผมคิดว่าจะเป็นการนอกอำนาจหน้าที่ของสภา และ
 กระผมเห็นว่าถ้าหากว่าเราตีความไปถึงขนาดนั้น แทนอนที่สุจริตมีข้อเท็จจริงอย่างอื่น
 จะมีตัวอย่างกรณีอย่างอื่นที่เราจะต้องตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นมาสอบสวน และพิจารณา
 เหนืออย่าง เรื่องนี้อีกต่อไปไม่มีวันสิ้นสุด และกระผมคิดว่าหากที่ที่เกิดขึ้นนั้นอาจจะมิใช่ก็บาง

แต่ผลเสียจะต้องตกกับสถาบันที่กระผมได้กราบเรียนแล้วว่า กระผมสนับสนุนความจริง ภาพพจน์ของสภาเราผมไม่ใช่เป็นภาพพจน์ที่หาชนจะยอมรับมากมายนัก ถ้าหากว่า เราจะรักษามวลสงวนตัวสักก็หนึ่งอย่าเพิ่ง ไปกล่าวถึงความโกลาเลเกินขอบเขต ใช้อำนาจของสภาในเกินขอบเขต จนกระทั่งเป็นความรู้สึกล่าช้าของสภาของเรา เริ่มจะก้าวล่วงเขาไปสู่อำนาจบริหารและแทรกแซง โดยใช้อำนาจที่กว้างขวางเกินไปแล้ว กระผมเองไม่เห็นว่า จะเป็นผลดีแก่สภาเรา เพราะฉะนั้นกระผมขอตีความถ้อยคำในมาตรา ๑๒๑ และขอบังคับข้อ ๑๘ ว่าความหมายของคำว่า "อันอยู่ในอำนาจหน้าที่" นั้น ไม่ใช่หมายความว่ อำนาจหน้าที่ตามหน้าที่ที่ทางสมาชิกได้เสนอเข้ามาไว้ ขอขอบคุณครับ

นายเกษม ศิริสัมพันธ์ สมาชิกวุฒิสภา : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอประทานอนุญาตท่านประธานที่จะขอชี้แจง เพราะเมื่อสักครู่ที่กระผมได้เห็นว่า มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านหนึ่ง ได้กล่าวอ้างถึงสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ตลอดจนคณะกรรมาธิการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ซึ่งได้เป็นผู้ร่างรัฐธรรมนูญขึ้นมา ในฐานะที่กระผมได้เป็นส่วนหนึ่งในองค์กรบริหารร่างรัฐธรรมนูญของสภานิติบัญญัตินี้ และก็เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติ ฯ กระผมจึงอยากขอประทานอนุญาตที่จะชี้แจงเกี่ยวกับมาตรา ๑๒๑ เฉพาะอย่างยิ่งในถ้อยคำที่ว่า "ในอำนาจหน้าที่ของสภา" จริ่งอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติผู้นั้นได้กล่าวว่า เมื่อร่างรัฐธรรมนูญฉบับนั้นเราได้เปิดต้นคำว่า "วงงานของสภา" มาเป็น "อำนาจหน้าที่ของสภา" ดังที่เพิ่มอยู่ในรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑ และเช่นเดียวกันในข้อบังคับที่ทางสมาชิกผู้มีเกียรติจากจังหวัดศรีสะเกษ ท่านได้อ้างถึงแต่ทว่า ถึงอย่างไรก็ตามคำว่า "อำนาจหน้าที่ของสภา" นั้น กระผมเข้าใจว่าเจตนารมณ์เดิมได้หมายความกันไปไกลเกินสภาพเป็นจริงที่พึงกระทำได้ เรายอมรับความจริงว่า รัฐสภาซึ่งทำหน้าที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัตินั้น ย่อมต้องมีเครื่องมือเครื่องมือในการที่จะดำเนินการและสภานิติบัญญัติ ฯ เมื่อร่างรัฐธรรมนูญเองก็มุ่งประสงค์อย่างนั้น เพื่อที่จะให้รัฐสภาในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ให้มีเครื่องมือ มีเจ้าหน้าที่ มีอำนาจหน้าที่ที่จะปฏิบัติหน้าที่ในฐานะฝ่ายนิติบัญญัติได้ กระผมคิดว่าสภาผู้แทนราษฎรก็ วุฒิสภาก็ จะต้องกรรมาธิการขึ้นมา เพื่อพิจารณาสอบสวนเรื่องหนึ่ง เรื่องใดในเชิงนโยบาย กระผมขอจะเรียนอย่างนั้น

เพื่อความคุ้มครองการบริหารของฝ่ายบริหารก็ดี — หรือ เพื่อสนับสนุนการบริหารกฎหมายของสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาก็ย่อมกระทำได้ แต่กระผมรู้สึกอยากจะขอประธานอนุญาตนานประธานที่จะกราบเรียนว่ากระผมเองก็ไม่ค่อยไปในอำนาจของกฎหมายสักเท่าไหร่ อย่างที่มีท่านสมาชิกผู้หนึ่งท่านเตือนแต่กระผมรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อได้เห็นผู้คดีซึ่งเราจะต้องยกมาเป็นอุทธรณ์ในการพิจารณาของรฐสภาในครั้งนี้นี้ กระผมตระหนักดีว่าผู้คดีดังกล่าวนี้เป็นเรื่องของสภาผู้แทนราษฎร และกระผมเคารพในสภาผู้แทนราษฎรแต่กระผมขอเข้ามาเป็นเพียงอุทธรณ์เท่านั้น การที่เราเสนอผู้คดีให้ตั้งกรรมาธิการสอบสวน ขอประธานอนุญาตนานแต่คำว่า "สอบสวน" คล้าย ๆ เราจะสอบสวนอะไรสักอย่างหนึ่งแล้วเราก็เกี่ยวกับบุคคล มันมีลักษณะเป็นกล่าวหา การกล่าวหาในคำพิพากษาตามรัฐธรรมนูญ แม้แต่ในคำอธิบายที่ผู้กล่าวหา ยังได้รับความคุ้มครอง และใครมีข้อสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ก็อ่อน เพราะฉะนั้นการที่จะใช้อำนาจหน้าที่ของสภาออกไปกล่าวหาบุคคลหนึ่งบุคคลใดนั้น กระผมรู้สึกวิตกตกใจเพราะอย่างยิ่ง กระผมขอสนับสนุนท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากจังหวัดตรังว่า จะเป็นการเสียภาพพจน์และความรู้สึก เพราะรัฐสภาในแง่ที่ว่าเมื่อสอบสวนออกไปอย่างนั้นแล้ว มันรู้สึกของแผนกนั้นว่าเป็นการกล่าวหาต่ออำนาจบริหาร และกล่าวหาต่ออำนาจตุลาการ เพราะการกล่าวหาและการกล่าวหาเหล่านั้น ได้มีกระบวนการยุติธรรมซึ่งอยู่ในอำนาจของฝ่ายบริหารและอำนาจตุลาการอยู่แล้ว ซึ่งดำเนินไปตามครรลองของกฎหมาย กระผมเองก็ไม่แน่ใจเมื่อได้มาฟังการอภิปรายในสภานี้บางท่านก็บอกว่าเรามาใช้มาตรา ๖๒ ก็เพื่อที่จะสอบสวนเพื่อถ้าเหมาะสมก็จะต่อไปเปิดมาตรา ๖๔ ก็คือเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ กระผมฟังแล้วกระผมก็มั่นใจว่าตอนที่ไปทำสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะใช้สิทธิตามมาตรา ๖๔ ก็คือเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจนั้นจะต้องมาขอสภาตั้งคณะกรรมาธิการสอบสวนก่อนด้วยหรือ เพราะฉะนั้นก็ไม่ต้อง หรือมาพูดกันสักว่าฉันจะขอ ให้สภาว่าฉันจะเปิดอภิปรายมาตรา ๖๔ ซึ่งมันก็เป็นไปไม่ได้ และไม่เคยมีประวัติในรัฐสภาของไทยเราเอง หรือในของต่างประเทศ นอกจากมีบางท่านก็บอกว่า เรื่องนั้นมันไม่ได้เป็นการสอบสวนบุคคลภายนอกแต่จะสอบสวนกรรมาธิการฝ่ายบริหารทั้งไว้ นั่นก็เป็นการกล่าวหาฝ่ายบริหารเขาไปอีก ซึ่งกระผมเองก็ไม่แน่ใจว่าเราจะกระทำได้ กระผมอยากจะทำประธานกรรมาธิการประธานอีก

ประธานรัฐสภา : คุณกมลรัตน์แจ้งครับ เอาเรื่องปิดข้อบังคับฉบับครับ

นายกมล สมวิเชียร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) ก็ไม่เชิงปิดข้อบังคับ กระทบอยากจะได้เรียนถามท่านประธานว่า เมื่อปิดอภิปรายแล้วนั้นจะลงมติหรือไม่ และถ้าจะลงมติดังนั้นคืออย่างไร กระทบยังหาทางลงไม่ได้ครับ ขอบคุณครับ

ประธานรัฐสภา : ผมจะหาหรือครับ เอาละครับ ก็มีผู้เสนอญัตติเปิดอภิปรายและเปิดอภิปรายเฉพาะถามมติจากที่ประชุมนี้ว่า ท่านผู้ใดเห็นสมควร เปิดอภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๘๗ คน)

ประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรปิดอภิปรายได้แล้ว โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๓๐ คน)

ประธานรัฐสภา : เป็นอันว่ามติที่ประชุมมีมติปิดอภิปราย คืออย่างนี้ อาจารย์กมลหาหรือฉบับครับ ก็เป็นความจำเป็นที่จะต้องขอมติที่ประชุม เพราะว่าประเด็นที่เราได้เปิดการอภิปรายนั้นมี ๒ ลักษณะ คือ ลักษณะหนึ่ง เราได้ขอขานอำนาจของมาตรา ๑๒๑ กันอย่างกว้างขวาง อีกลักษณะหนึ่ง เราได้ยกอุทธรณ์การตั้งญัตติที่สภาผู้แทนราษฎรได้เสนอกันนั้น อยู่ในอำนาจตามมาตรา ๑๒๑ หรือ ไม่ที่จะตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้ เพราะฉะนั้นผมจะถามมติคำถามผู้ตั้งหลังนั้นครับว่าท่านผู้ใด..

(นายสวัสดิ์ คำประกอบ โคนันและยกมือขึ้น).

ประธานรัฐสภา : คุณสวัสดิ์ประท้วง เชิญขึ้นแจ้ง

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครสวรรค์)

ท่านผู้เป็นประธาน กระทบขอประท้วงในการที่จะตั้งญัตติเป็นประเด็นวินิจฉัยในวันนี้ ในการประชุมร่วมวันนี้เป็นการประชุมร่วมพิจารณาญัตติของคุณชุมพล มณีเนตรกับพวก เพื่อให้ตีความตามมาตรา ๑๒๑ วามตรา ๑๒๑ นั้นมีความหมายประการใด กระทบปรารถนาจะให้ตีความให้ชัดแจ้งว่ามาตรา ๑๒๑ นั้นมีความหมายอย่างไร การที่ท่านประธานจะตั้งประเด็นขึ้นมาว่าให้สภานี้ชี้ขาดว่า ญัตติของคุณมณีเนตรกับพวกนั้นคงควมมาตรา ๑๒๑ หรือไม่ กระทบคิดว่าทำไม่ได้ เพราะที่ประชุมนี้เป็นการประชุมร่วมของรัฐสภา เมื่อ

คุณหญิงต้องรัฐธรรมนูแล้ว ไต่เบียดไต่อย่างชักจูงว่า การประชุมร่วมของวิุสภานั้น
ทำอะไรได้บ้าง ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ก็คือความมาตรา ๑๒ ไม่ได้ให้อำนาจรัฐสภา
คือการประชุมร่วมนี้ซึ่งอาศัยผู้พิทักษ์ของนิติคนหนึ่งโดยเฉพาะว่า ผู้พิทักษ์ของนิติคนหนึ่ง
คือความมาตรา ๑๒ หรือไม่ ไม่ได้ให้อำนาจไปตีความของนิติคนหนึ่ง มีสิทธิ์ที่จะ
เพียงแปลความหมายคือตีความกฎหมายเท่านั้น ตีความระบอบกฎหมายเท่านั้นแหละครับ

ประธานรัฐสภา : ครับ ชอบถูกครับที่พูดสวัสดิ์แข็งแรงครับ คืออย่างนี้
คุณสวัสดิ์ครับ ถ้าสมมติมาประชุมเพื่อที่จะตีความอธิปไตยมาตรา ๑๒ เป็นกิ่งเป็นแฉกแฉก
ก็เลิกกันไป ปัญหาหนักเกิดขึ้นมา พอไม่พิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่งในสภาผู้แทนราษฎร ไม่
ต้องเอาเรื่องอะไรเอาเรื่องของคุณมนตรี สมมุติว่าไม่ให้องค์ พอไปถึงสภาผู้แทนราษฎร
ก็ไม่เคยถึงมือสภาเรื่องนั้นทำไมไปเพราะว่ามาตรา ๑๒ ของตีความมาตรา ๑๒
ซึ่งยกองค์อธิปไตยนั้นเรื่อง ปัญหาหนักอยู่ที่ทรงนี้ แต่ว่ามันเนื่องจากว่าผู้พิทักษ์ของคุณพล
ที่เขาให้ความเขาไม่ได้ออกอยู่ ๆ บอกว่าเขาขอให้ความมาตรา ๑๒ เขาไม่ได้
ว่าอย่างนั้น เขามองกันว่าให้ความเรื่องอะไร เขาให้ความ เรื่องของคุณมนตรี
ที่เสนอสภาผู้แทน ก็เป็นเรื่องซึ่งเราจะตีความว่าเขาขอ ๑๒ มีอำนาจหรือไม่ กระถาม
ที่ประชุมแหละครับ ส่วนสภาผู้แทนก็ไปส่วนสภาผู้แทน รัฐสภาเรากว่ากันเฉพาะเรื่องนี้
นี่แหละครับมันจึงอยากจะถามต่อนางนี้ครับ คุณหญิงประท้วงเชิญคุณหญิงกอน คุณหญิงชอภักย์

นายชาติ ไหวดี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุรินทร์) กระแอมขอประท้วงครับ

ประธานรัฐสภา : เชิญครับ

นายชาติ ไหวดี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุรินทร์) ท่านประธานที่เคารพ
กระแอม ชาติ ไหวดี ผู้แทนจังหวัดสุรินทร์ ขอประท้วงท่านประธาน ตั้งแต่เริ่มมา
ของผู้พิทักษ์ในชั้นนี้ตั้งนี้ครับ กระแอมรับฟังด้วย คือตามมาตรา ๑๒ ของรัฐธรรมนูญผู้พิทักษ์
"รัฐสภาและสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจควบคุมการบริวารราชการแผ่นดิน โดยมีหน้าที่แห่ง
รัฐธรรมนูญ" ก็เป็นไปตามที่ท่านสมาชิกผู้ไม่เกียรติใครก็ไปแล้ว อย่างท่านวุฒิสมาชิก
บางท่านก็ใครก็ไปแล้ว ว่าตามรัฐธรรมนูญนี้ทำอะไรได้บ้าง เพราะฉะนั้น
การที่ผู้พิทักษ์นี้มากก็ หรือผู้พิทักษ์ของคณะรัฐมนตรีมากก็ กระแอมเห็นว่าท่านประธานทำอีกแต่แรก

ที่รับผู้คิดของคุณมนตรี เข้าที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ประธานรัฐสภา : เอาละครับ ต้องไปประหว่งสภาไหม ไม่รับรัฐสภา

คุณวุฒิครับ

นายวุฒิ ไหวดี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุรินทร์) : ครับ กระผม
ขอให้ท่านประธานรัฐสภากรุณาไปเตือนประธานสภาผู้แทนราษฎรให้ปฏิบัติให้ถูกต้องด้วย คือ
เป็นอย่างนี้ครับ ทำไม่ถูกมาแต่แรก เพราะเป็นผู้คิดที่ไม่เขากลัวยอะ ของนายผู้คิดมาตรา
๑๖ แล้วผู้คิดนั้นไม่ควรรับมาประชุมพิจารณาในสภา เมื่อไม่รับมาก็เป็นอันว่าตกไป เมื่อ
ผู้คิดคุณมนตรีตกไปแล้วผู้คิดของคุณวุฒิเสนอมารับนั้นก็ไม่ต้องไปประชุมวันนี้องมติ

ประธานรัฐสภา : เอาละ ขอจบคุณ ไท่ความแล้วครับ เชิญคุณสาสน์

นายสาสน์ สายสว่าง สมาชิกวุฒิสภา : ท่านประธานที่เคารพ กระผม
สาสน์ สายสว่าง ท่านประธานกล่าวประเด็นถูกแล้ว หมายความว่า เหตุ
เพราะฉะนั้น
มันเกิดเหตุผู้คิดคุณมนตรีขึ้น จึงมาเป็นผู้คิดคุณวุฒิเอาเหมือนกันให้มีความมาตรา ๑๖
ว่าใช่หรือไม่ใช่เขากลัวยอะ เบื้องมา เหตุผู้ใดไป อรรถมอมาจากเหตุ เพราะฉะนั้น
ท่านกล่าวประเด็นถูกแล้ว

(นายปิยะฉัตร วัชรภรณ์ ไค่กับและบมบิฉิฉิ)

ประธานรัฐสภา : ประหว่ง ชี้แจงครับ

นายปิยะฉัตร วัชรภรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ศรีสะเกษ) : พาทประธาน
ครับ ผมต้องประหว่งละครับ ถ้าไม่ประหว่งแล้วผมไม่ไค่พูดสักที ท่านประธานครับ
ตามที่ท่านประธานกล่าวประเด็นนั้น ผมหมายความว่า การที่ความรัฐธรรมูญตามมาตรา ๑๖
บะครับ การที่ความรัฐธรรมูญตามมาตรา ๑๖ นี้ เป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่
ของรัฐสภาครับ แต่มาตรา ๑๖ นี้เป็นเรื่องของสภาผู้แทนราษฎรที่เราพูดกันถึงครับเพราะ
ฉะนั้นแม้คิดว่าสภานี้ไม่มีอำนาจจะมาตีความมาตรา ๑๖ ไค่ เพราะในการตีที่เป็นเรื่อง
ของสภาผู้แทนราษฎร เวนแต่จะเป็นเรื่องของรัฐสภาตามมาตรา ๑๖ ครับท่านประธาน

ประธานรัฐสภา : ก็ไม่ไค่ประหว่งอีกของบิฉิฉิ คุณสวัสดิ์คิด คิคคิณอญ

นายสวัสดิ์ คำประภอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครสวรรค์) :

ท่านประธานที่เคารพ และเพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติ ที่ระดมพลังห่วงหาพันธุระอันนี้
 ไม่ใช่เราจะมุ่งต่อความยาวสาวความยืดแต่ประการใด แต่ต้องการจะให้ถูกต้อง ตามระเบียบ
 ขอบังคับและตามกฎหมายเท่านั้น ท่านประธานที่เคารพ ถ้าหากเราไม่มีความเห็นเสียให้
 ชัดแจ้งวามাত্রา ๑๒๑ มีความหมายอย่างไรแล้ว สมมุติว่าไปเมืองหน้าอกอาทิตย์
 สองอาทิตย์ อาจจะมีสมาชิกคนหนึ่ง เสนออุทิตขอให้ตั้งกรรมาธิการ เพื่อสอบสวนอะไรอีกอันหนึ่ง
 ก็ต้องเข้าไปสู่การประชุมรัฐสภาอีกว่า อุทิตของเพื่อนสมาชิกคนนั้นสามารถจะตั้งกรรมาธิการ
 ได้ตามมาตรา ๑๒๑ หรือไม่ เราก็กวักกันไม่หยุดไม่หย่อน ต่อไปอีกเดือนหนึ่ง ก็มี
 เพื่อนสมาชิก เสนออุทิตขอให้ตั้งกรรมาธิการสอบสวนเรื่องใดเรื่องหนึ่งอีก ก็แย้งกันอีกว่า
 ตั้งไม่ได้มันว่ากันอีก เพราะฉะนั้นกระผมจึงมีความเห็นว่าตามมาตรา ๑๒๑ ที่ใหม่
 การประชุมร่วมกันเพื่อตีความกันนะ ไม่ใช่ให้ไปตีความซ้ำซากว่าอุทิตของใคร ต้องควมมาตรา
 ๑๒๑ หรือไม่ ที่ความหมายของภาษากฎหมายในมาตรา ๑๒๑ นั้นเองว่า มาตรา ๑๒๑
 นั้นมีความหมายอย่างไร เท่านั้นครับท่านประธาน

ประธานรัฐสภา : เอาละครับ ผมเข้าใจครับ เพราะฉะนั้นผมจะถาม
 คุณสวัสดิ์คนไหนครับ ขอภัยท่านสมาชิกทั้งหลาย คือคุณสวัสดิ์ที่ใคร่แข็งกับผมนี้ หมายความว่า
 ว่าตีความเรื่องนี้แล้วแล้วก็ยังไม่ต้องชี้ขาด แล้วมันจะไต่ประ โยชน์อะไร ผมจะถาม
 คุณสวัสดิ์ที่น้อยว่าอย่างนี้เราฟังกันมาตั้งหลายคนแล้วนี้ คุณทั้งผมก็ฟัง คุณสวัสดิ์ที่เฒ่า
 ว่าซิว่า เรื่องคุณมนตรีนี้เขาหรือไม่เขามาตรา ๑๒๑ ทำได้หรือไม่ได้

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครสวรรค์) :
 กระผมใครจะขอกราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพว่า วันนี้เราไม่ได้มาตีความอุทิต
 ของคุณมนตรีว่าจะเข้าด้วยหรือไม่ อุทิตของคุณมนตรีแจกสมาชิกหรือเปล่า กระผมขอถาม
 ท่านประธานว่าอุทิตของคุณมนตรีแจกอย่างไร

ประธานรัฐสภา : แจกครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครสวรรค์) : ก็มีแต่
 ข้อความที่กลุ่มพลต่องขึ้นมาในอุทิตของคุณมนตรีนั่นเองว่า คุณมนตรีเสนออย่างนั้นเสนออย่างนี้

ประธานรัฐสภา : คืออย่างนี้คุณสวัสดิ์ ผมขอแข็งนะครับ แล้วเดี๋ยวผมจะ

บอกให้ จะยืดยาวเกินไป ผู้ตีที่แจกนี้ตีความรัฐธรรมนูญแจกเป็น ๒ อัน อัน
 แจกสมาชิกสภาผู้แทน ก็แจกเฉพาะผู้ตีของคุณมพลขอให้ความ กับกำหนดนัด
 ระเบียบวาระประชุม แต่ที่แจกผู้ตีสมาชิกนั้น ได้แจกข้อความผู้ตีของคุณมตรีด้วย แต่เหตุที่
 ทำไม่สภาผู้แทนถึง ไม่ได้แจกด้วย เพราะสภาผู้แทนนั้น ได้ทราบผู้ตีของคุณมตรีอยู่แล้ว
 เพราะฉะนั้นการประชุมรวมวันนี้ เราแก้มาตีความมาตรา ๑๒๐ โดยยกกรณีของคุณมตรี
 ผู้ตีที่อยู่สภาผู้แทนว่าความรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๐ นั้นมีอำนาจทำได้อหรือไม่ ตอนนี้เป็น
 การยากจะรู้อะไร เกือบจะใคร่แล้วก็ชักกันอยู่อย่างนี้ จะรู้อะไรอย่างไร เอากันอย่างครึ่ง
 คุณสวัสดิ์ เชิญคุณแสงวงครับ

นายแสงวง ขวัญชุม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครพนม) : ท่านประธาน
 ที่เคารพ กระผม แสงวง ขวัญชุม จากนครพนม กระผมว่าท่านประธานควรที่จะฟัง
 พวกกระผมซึ่งเป็นผู้เสนอผู้ตี พวกกระผมต้องการอย่างนี้ครับ ต้องการให้สถานที่ความ
 ในรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๐ ตรงที่ว่าสถานที่อำนาจเพียงใดเกี่ยวกับกรณีนี้เพื่อนสมาชิก
 เสนอผู้ตีให้สถานที่สอบสวนการบ่อนทำลายชาติของบุคคลคนหนึ่ง พวกกระผมต้องการ
 อย่างนี้ครับ แต่ถ้าหากเกิดการอื่นขึ้นมา ท่านจะเอามาตีความอีก ก็สู้แล้วแต่สถานที่ครับ
 เฉพาะของพวกกระผมนี้ต้องการให้ประเด็นนี้ครับว่ามีอำนาจหรือไม่

ประธานรัฐสภา : เขาใจแล้วครับ เขาจะครับผมจะถามมติที่ประชุมแล้วครับ
 ท่านผู้ใด เห็นว่าผู้ตีที่สภาผู้แทนได้เสนอกันไว้ แล้วขอให้สภาตีความนั้น เป็นกรณีที่ทำได้อ
 ไปรยกมือขึ้นคืออย่างนี้ครับ สภาผู้แทนตั้งผู้ตีขึ้นมา เพื่อให้สอบสวนกรณีที่ได้ทราบกันอยู่
 ที่ในสภาผู้แทนคือผู้ตีของคุณมตรี ทางคุณมพลก็บอกว่าทำไม่ได้ เพราะว่าสภาไม่มีอำนาจ
 ของตีความตามมาตรา ๑๒๐ วันนี้เราก็อธิบายมาตรา ๑๒๐ มากันกว้างขวางแล้ว
 ผมก็จะถามมติที่ประชุมว่า ตามที่ผู้ตีของคุณมตรีในสภาผู้แทนราษฎรนั้น ให้ตั้งกรรมการ
 ตามมาตรา ๑๒๐ ท่านผู้ใดเห็นว่าตั้งได้ทำได้อ ไปรยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือขึ้น ๒๐ คน)

ประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใด เห็นว่ากรณีในผู้ตีของสภาผู้แทนราษฎรนั้น
 ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๐ นั้นทำไม่ได้ ไปรยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือขึ้น ๑๗ คน)

ประธานรัฐสภา : เป็นอันว่าประชุมถึงมติว่าทำไม่ได้
สมาชิกทุกท่าน เหน็ดเหนื่อยมาประชุมแล้วขอเลิกประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๑๕ นาฬิกา

รายชื่อชื่อนานาชาติ

มาลี เหมอินทร์
นางเยาว วาเนรินทร์
ชอลลิกนถ บรรณยศ
นิภา ภานกุล
กรรมถาวร สิงหะอนัน
พิลาศ จารุบุญ
ภุชชงค์ เอกบุษกร
ฉัตรภาวธลี นิกุลโสภณศิริ
พิศพร บุญเปี่ยม
สมรภักดิ์ เพชรไช
ฉันทนา ชานะเกษม
ธาวรณ พงษ์นาค
อุษณพร แก้วสันติสุข
สุวิษ ภูจินดา
กรรณกาญจน เชาวจันทา
วิจิณี วัฒนโรจน์

กัลยา สาราสุทธิธรรม
กาญจนาฉัตรชัย อุนภา
พรพรรณนง วิไลวงษ์
อุมา ชุณหะวัณศิริ
ประเสริฐ มีนสิน
สรรพศิริ อรรถวิวัฒน์
กรรมา พิมพ์วารม
สมชาย คาวจุม
สมศรี ใจชนนอม
สุจิตรา เจริญศิริ
มาลี อ่ำไพฑำเลิศ
เปรมจิต บุญตลอด
สายสุเมย์ พันธุระ
เรณู อวิบูลย์
สัมพันธ์ กงเลิศ

รายงานการประชุมรัฐสภาครั้งนี้ คณะกรรมาธิการตรวจ
 รายงานการประชุมยังมีได้ตรวจ เพราะได้มีคำสั่งของคณะปฏิรูป
 การปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๓ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๕ ให้
 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๑๑ และรัฐสภา
 สิ้นสุดลง จึงขอบันทึกไว้เป็นหลักฐาน และขอรับรองความถูกต้องของ
 รายงานการประชุมรัฐสภาครั้งนี้ ตามนัยแห่งข้อบังคับการประชุมของ
 สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา พ.ศ. ๒๕๑๑ ข้อ ๒๔วรรคสอง
 ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรได้อนุมัติใช้ไปพลางก่อน

สงวน คำวงษา
 (พันเอก สงวน คำวงษา)
 เลขาธิการรัฐสภา

ท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ก็ได้อภิปรายกันอย่างกว้างขวางและยาวนาน เป็นเวลาอันพอสมควร กระผมขอเสนอปิดอภิปราย ท่านผู้ใดเห็นชอบ โปรดรับรอง

(มีสมาชิกขึ้นรับรอง)

(นายชุมพล มณีเนตร โคนันและยกมือขึ้น)

ประธานรัฐสภา : คุณชุมพลประท้วง เชิญ

นายชุมพล มณีเนตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉะเชิงเทรา)

ท่านประธานครับ กระผม ชุมพล มณีเนตร ผู้เสนอผู้ตั้งยังไม่มีโอกาสได้อภิปรายเลย แม้แต่คนเดียว ในความรู้สึกส่วนตัวของกระผมมัน การที่กระผมนำผู้ตั้งที่ไม่มีเสนอเข้ามาสู่สภา ก็ด้วยความหวังว่า สภาอันทรงเกียรตินี้ยอมจะรักษาไว้ซึ่งเกียรติของสมาชิก มิใช่เป็น เครื่องมือของโจรหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่จะปลดเปลื้องหนี้สินใด ๆ

ประธานรัฐสภา : คุณชุมพล คุณอยากจะทำอภิปรายอะไรใหม่ครับ

นายชุมพล มณีเนตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ฉะเชิงเทรา) ครับ

ประธานรัฐสภา : ครับ เอาจะครับ เนื่องจากคุณชุมพลได้อ่านมาคำหนึ่งว่า "เป็นผู้เสนอผู้ตั้ง" แล้วยังไม่ได้พูด แต่ว่าการเสนอผู้ตั้งนั้นเป็นการเสนอผู้ตั้งรวม ท่าน คุณชุมพลก็ได้มอบหมายฉันที่จะไปกับคุณสันติ เทพมณี เป็นคนอภิปรายแล้ว ขณะนี้การอภิปรายก็มาได้เวลาพอสมควรแล้ว ก็มีสมาชิกท่านหนึ่งขอเสนอการปิดอภิปราย มีผู้รับรองถูกต้อง ถ้าคุณชุมพลอยากจะทำต่อ ก็ขอเสนอผู้ตั้งเปิดอภิปราย ถ้ามีคนเห็นแก่คุณเขาก็เปิดเองแหละครับ คุณปิยะพันธุ์ครับ

นายปิยะพันธุ์ วัชรภรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ศรีสะเกษ) ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม ปิยะพันธุ์ วัชรภรณ์ มาจากจังหวัดศรีสะเกษ กระผมคิดว่าประเด็นนี้เรื่องที่เราจำเป็นต้องพิจารณา และมีนอาจจะเป็นบรรทัดฐานต่อไป ควรจะให้มีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวาง แต่เมื่อมีผู้มาขอปิดอภิปรายอย่างนี้แล้ว กระผมคิดว่าถ้าหากสมาชิกยังเห็นว่าควรจะทำต่อไป กระผมขอเสนอผู้ตั้งให้เปิดอภิปรายต่อไป

ประธานรัฐสภา : ขอผู้รับรองด้วยครับ

(นายภนล สมวิเชียร โคนันและยกมือขึ้น)